

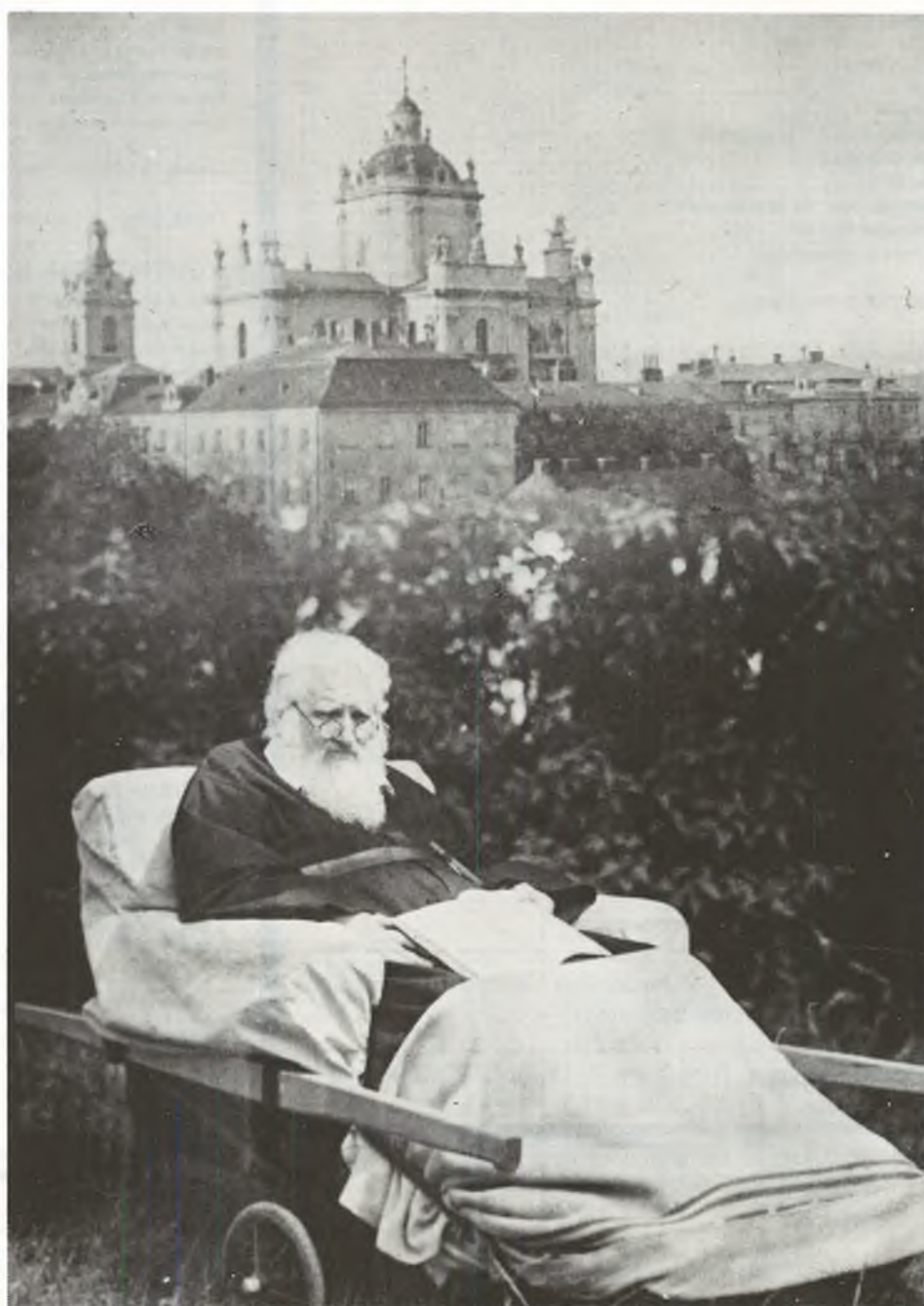
ЛИСТОПАД Ч. 10 1980

NOVEMBER 1980 No 10

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

P. XXXVII Листопад 1980 NOVEMBER 1980 Vol XXXVII

В. Старосольський. Віра в безсмертність нації	1
У. Л. Листопадове	1
Листопад у поезії	2
Ухвали Головної Управи СУА	4
Наша обкладинка. Слуга Божий-Митрополит А. Шептицький	5
С. Караванський. З.Т.	5
Український Музей	6
Л.Б. Музейний тиждень	7
Вітаємо нових членок	8
О. Мостович. Оля	9
Ч. Мілош. Дар	10
М. Руденко. Я визрів.	10
Л.Б. Променіла любов'ю	11
Що читати М. Тарнавська . В.А. Davydovych. Behind the curtain	12
О-КА. Де заховалася чемність	13
Градунтка . Л. Курилас	13
Тільки між нами і телефоном. Л. Калинович	14
Г. Совачева . Кризь пориви життя	15
К. Яремчук . День подяки в Америці	17
Вісті з Централі	18
Репрезентантка "Н.Ж." на Балю Преси	19
СФУЖО	20
Our Life	22
О. Бенцаль-Карпак	24
Харчування Л. Гриців . Потрава з печеного індики	26
Вишивка . Вишивана сукня	27
Хроніка Округ . Чікаго (докінчення) Нова Англія	28
Дописи з Округ і Відділів	31
Посмертні згадки	33 36
Нашим маллятам	34
Замість квітів	17 обкл.

Головна Управа СУА і Адміністрація Нашого Життя

108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003
тел. (212) 533-4646

Our Life Editor **Uliana Liubovych**
тел. (212) 674-5508

Український Музей

203 Second Ave., New York, N.Y. tel (212) 228-0110

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня.

Редактор — Уляна Любович

Редакційна колегія: Світлана Андрушків, Марія Барагура, Лідія Бурачинська, Любов Волинець,

"Розвага — забава" ред. Віра Андрушків.

Мовна редакція — Наталя Ливицька-Холодна.

Наша обкладинка. Слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький
Cover illustration. Metropolitan Andrey Sheptyckyj

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices".

Printed in U.S.A. by Computoprint Corporation
335 Clifton Ave., Clifton, N.J. 07011

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ЕКЗЕКУТИВА

Іванна Рожанковська — голова
Олександра Різник — заступниця голови
Люба Волинець — заступниця голови
Христина Навроцька — заступниця голови
Марія Томоруг — заступниця голови
Ірена Чайківська — протоколярна секретарка
Марія Савчак — кореспондентна секретарка
Олександра Кіршак — касирка
Іванна Ратич — фінансова секретарка
Оля Гнатейко — вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Кіндрачук — організаційна
Дарія Маркусь — культурно-освітня
Ірина Руснак — музейна — мистецька
Ірина Лончина — виховна
Теодозія Савицька — суспільної опіки
Ірина Качанівська — касирка суспільної опіки стипендій
Олена Прошок — пресова — зв'язків
Люїза Сакс — статутова

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Ольга Муссаковська — голова
Поля Книш — член
Надія Попель — член
Евгенія Новаківська — заступниця
Оксана Микитин — заступниця

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ліда Колодчин — Дітройт
Наталія Даниленко — Філядельфія
Оксана Щурова — Нью Йорк
Іванна Мартинець — Північний Нью Йорк
Ліда Гладка — Нью Джерзі
Ірина Кашубинська — Огайо
Марія Семків — Чікаго
Марія Гижа — Нова Англія
Тетяна Дурбак — Південний Нью Йорк

ПРЕДСТАВНИЦТВА

"НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ: Myrosiawa Rudenska

245 Wigman Rd Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers, 49 Linden Gardens
Notting Hill Gate, London W 2

АВСТРАЛІЯ: "Library & Book Supply"

16a Prospect St.
Gleryo, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ: Daria Melnykovych

c/o N. 7 887 93 de Paris
26 rue de Tercy, Paris 18-2,
France

НІМЕЧЧИНА: Ukrainischer Frauenverband

Haus der Begegnung
8 München 5, Rumfordstr 21

ВІРА В БЕЗСМЕРТНІСТЬ НАЦІЇ

Допущення такої можливості, що ми могли би бути ким небудь засуджені на національну смерть, стоїть проти погляду, що джерело нашого життя безсмертне, та, що наша доля лежить передусім у наших руках.

Фіхте в найтяжчу для своєї батьківщини пору... в основу своїх означень поклав переконання про безсмертність нації. Це переконання, ця віра, в'яже народ в одну велику цілість, вона є товчком руху, праці, походу вперед... Нема народу без віри в його безсмертність. З вірою цею нація родиться і з утратою її мусіла би умерти. Бо не тільки віриться в це, чого бажається, але і бажати, хотіти можна лише цього, в чого здійснення віриться. Нема справжньої волі без переконання про увінчання її успіхом. Діяльна, жива воля нації, родиться з віри в її безсмертність, в це, що будуччина належить до неї.

В круговороті теперішніх подій більше чим коли небудь треба нам вірити, що будучність наша, що ніхто не в силі нам її відобрати.

Йдеться в цій війні про це, коли і в якій мірі здійсняться наші бажання і домагання. Мусимо зробити усе, щоб вони здійснилися в як найбільшій об'ємі у слухнім відношенні до безмежних жертв, які поклав наш нарід. Не сміємо допустити думки, будьто би йшла справа про наше життя. Якщо б навіть скривдила нас ще раз історія, то це не принесло би нам загибелі. Це значило би лишень, що хвилина відпочинку, спокійної творчої праці для нас ще не прийшла, що шлях до перемоги ще далекий, але і цей шлях ми перейдемо переможно.

Уривок із полемічної статті п. н. "Ще в справі орієнтації", яка була поміщена в журналі "Шляхи", Львів 30. IV. 1916 р.

ЛИСТОПАДОВЕ

*"Моє життя веде мене нерівно;
То на вершини, то в яри страшні",
(Максим Рильський)*

Життєвий шлях народу, як і одиниці не завжди і не для всіх буває рівним і вигідним. Іноді пнеться вгору, до висот, то іншим разом спадає у "яри страшні". Серед буденних турбот, трудів а чи й радостей ми не усвідомляємо собі, як час, дні, місяці й роки тікають швидко за тридесять гори. Навіть, можливо, не відчуваємо куди цей шлях веде: чи вгору чи вниз, чи зближає нас чи віддаляє від вибраної мети.

Особливі події наче милеві стовпи, або закрути у серпентині кажуть нам глядіти на минуле, на пройдений шлях і на те, що попереду нас.

Вони повинні давати нам снагу, вказувати дальший шлях, але теж і показувати помилки,

Княже місто Львів — загальний вид

Заховуємо правопис оригіналу.

Володимир Старосольський співосновник і перший кошовий Українських Січових Стрільців, учасник листопадових подій у Львові 1918 р.

остерігати перед тим, щоб їх не повторювати.

Але ж на тому шляху буває, що те що близько, хоч саме собою невеличке, заслонить те що перед нами, те велике до чого, як твердимо, прямуємо. Заслоняє так, що ми тратимо почуття різниці, вартости й ваги малого й великого. Дрібні, близькі справи видаються суттєвими, незвичайно важливими, конче потрібними. Вони спроможні збити нас з путі, спровадити на манівці. Всі наші зусилля зуживаємо на те щоб їх опанувати. Але ж як промине час, на якомусь дальшому закруті життєвого шляху, ми зуміємо оцінити справжню вартість і значення справ і подій. Ствердження що мале заслонило нам велике, повинно, здавалося б, научити нас розрізнявати мале близьке від великого хоч далекого. Чи навчило? Чи оминаємо дрібне каміння, яке ранить ноги, спиняє наш хід? Чи відсуваємо його? Чи й далі сліпить нам очі дрібниця чи дрібниці?

Милевими стовпами, закрутами на дорозі до мети нашого народу були такі події як Перший

Докінчення на ст. 14

НІЧ НА ПЛОЩІ ЮРА

Північ чорна, наче вугіль,
ходить тінь по площі Юра,
в'ються обручами смуги
на блискучих сірих мурах.
Місяць — таємничий перстень,
вправлений у ночі гебан.
Будеш в срібнім сяйві мерзти
під холодним дахом неба.
Відрізнити сам не можеш,
що тут привид, а що ява,
чи це марево, чи, може,
дійсність, наче сон, лукава.
Це із скла й музики вежі,
це вогонь, що вже не гріє,
це останні світу межі,
це архітектура мрії.
Північ чорна, наче вугіль,
попіл сну на очі сипле,
різьбить сріблом в довгі смуги
небо, до землі прилипле.

Дзвонить ніч на площі Юра.
Хрест неначе ключ могутній.
І стає, мов тінь похмура,
нерозгадане майбутнє.

БОГДАН ІГОР АНТОНІЧ

Емблема УРСР
Відзнака на шапці 1914-1918

1918

Остапові Луцькому

При дорозі гнуться лози у тривозі;
Ген з півночі йдуть сторожі!..
... Прошуміли дні погожі —
Літа ясний рух,
Десь розвіялись, неначе пух.

При дорозі гнуться, плачуть лози,
Вітер стогне, гонить хмари, — йдуть морози!
Йдуть-ревуть, мов буйні тури!
А услід криваві бурі!
... На порозі — страх...
В'ється коло хати чорний птах...
На дорозі: сльози... срібні лози... та погрози...

БОРИС ГОМЗИН

ЛИСТОПАД

Знов під ногами шарудять листки:
Вони, мов древнє золото багряне,
Нагадують душі забуті роани
І ржею зрад тавровані віки.

Що ж принесуть майбутнього роки?
Пройшли — і ще перейдуть гурагани,
Вже їм назустріч простягли каштани
Погрозливо безлисті п'ястуки.

Блаженні ті, що в мирі в тишу вірять!
Вітає їх імлице надвечір'я
У синяві будівель і дерев:

Та вмій відчути, як гряде нестримно
І жди, аж, тинк обсипуючи, гримне
Об мури знов сердитий левій рев!

СВ. ГОРДИНСЬКИЙ

ВАМ

Не говоріть: "Ми втратили війну!"
Не плачте, що на марно все пропало.
І в сатани ще навіть сили мало,
Щоб скреслити наш чин гарніший сну.

У всесвіті не гине і атом,
У всесвіті не гине навіть мрія.
Ви ж вірите, що ворог чудо вдіяв,
Похоронив ваш чин весь під хрестом?

Лиш діти вірають, що вчорашній день
Сконав зовсім і не живе сьогодні.
Вписала Вічність в книзі десь Господній
Геройську смерть стрілецьких чет, сотень.

Погляньте: Зерно сіє там ратай.
Хоч зерно те присилане землею,
Не зогніє, на згине десь під нею,
А видасть плід і зашумлять жита.

Або як вам зневіра ломить дух,
Погляньте ви в бурхливий день на ріки.
Чи хвиля збита вітром превеликим
У глибині десь гине без сліду?

О, ні! Та хвиля вітром збита тут,
Піднялась там ще вище, знов ожила.
Так підніметься знов на мент розбита сила.
О, ні! Не марно кров! О, ні: не марно труд!

ОЛЕСЬ БАБІЙ

НАШЕ ЖИТТЯ, ЛИСТОПАД 1980

НІБИ СНИТЬСЯ

Ніби сниться: завітчана площа,
Ріки прапорів, море голів,
І та пісня — з усіх найдорожча,
І те серце, роздзвонене знов.

І нараз — все затихло як камінь,
Тільки сонце на кожному лиці,
Перед нами — не вправа вінками,
Але кріси, багнети... Стрільці!

Ніби сниться: на сході б'ють громи,
Кров пожеж багрянить небеса,
В попелищах церкви і хороми,
І бездомний народ по лісах.

Та не згасло у грудях завзяття...
Стрий, присяга, купований кріс.
І забуте старе Закарпаття,
І сліди ще князівських коліс.

Ніби сниться: Бескид, сніговії,
Темні звори, розбиті хати,
І розгублені в зворах надії,
І хрести, і хрести, і хрести.

Понад ними веселка сторіч,
І нечувана пісня бадьора
Про червону калину і Січ.
А там — наступ, усміхнені гори,

Пшениці і вишневі сади,
І країна, далека, широка,
І ряди, і ряди, і ряди...
Ніби сниться: Збруч — річка глибока.

РОМАН КУПЧИНСЬКИЙ

КРИВАВИМ ЛИСТОМ

Кривавим листом котить падолист —
І серце прагне знов далеких візій,
Щоб понад нами знову пронеслись
Бої одважні і залізні.

Щоби дзвеніли списи і шаблі,
Щоб жах вогню будив до дня оселі,
Щоб ісходило сонце на землі
В вінку шрапнелів.

Щоб місто знов під чоботи полкам
Коври стелило і стяга шовкові,
Щоб в синім небі стяга золота
Благословила нашій крові.

БОГДАН КРАВЦІВ

УХВАЛИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Головна Управа СУА на засіданні в днях 1-2-го листопада 1980 р. ухвалила такі постанови:

1. Одноголосно прийнято текст заяви з приводу XIII Конгресу УККА, яка буде надрукована в "Нашому Житті" та в українській пресі.

2. Головна Управа доручає Екзекутиві СУА діяти у порозумінні з громадськими організаціями, які почали акцію для повернення ротаційної системи в Екзекутиві УККА та uzдоровлення взаємин, що створились на терені УККА, наслідком порушення звичаїв і статуту УККА на XIII Конгресі.

3. Посилити працю в ділянці зовнішніх зв'язків, а саме:

- а) видати відповідні інформативні брошури
- б) покликати в Нью Йорку і у Вашингтоні

комісії для кращого нав'язання і вдержання зовнішніх зв'язків.

4. Звернути більшу, як дотепер увагу на:

- а) приєднання вільних членок СУА
- б) реєстрацію предметів народнього мистецтва
- в) збирання знімків з поселення українців в Америці

5. Видати стрічки з обрядовими піснями для дітей

6. Причинитися фінансово до видання "Історії українського жіночого руху" яку приготує д-р Марта Богачевська-Хомяк.

7. Звернутися до членок СУА, щоб доповнили однодоларовими пожертвами Фонд ім. Єви Сташків і тим вшанували пам'ять тієї жертвенної громадянки.

8. У зв'язку із стипендійною акцією СУА:

а) доповнити попередньо видану в українській мові брошуру дальшими інформаціями про працю Суспільної Опіки СУА

б) видати памфлет англійською мовою

9. Видавати інформаційний бюлетень про акцію листування

10. Головна Управа уповноважує Екзекутиву СУА за посередництвом Окружної Управи, Філядельфія продати будинок СУА у Філядельфії.

11. Приділити 62-ий Відділ, Глен Спей до Округи Нью Йорк

Звідопнення з перебігу нарад подамо у наступному числі "Нашого Життя"

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ЗАЯВА

У зв'язку з XIII-им Конгресом УККА, Головна Управа Союзу Українок Америки одноголосно вирішила подати до преси таку заяву:

Вислухавши звіт делегаток на XIII-ий Конгрес Українського Конгресового Комітету Америки, Головна Управа Союзу Українок Америки рішила подати до відома членства:

З ініціативи організації "Визвольного Фронту" Крайова Рада УККА і XIII Конгрес УККА знехтував звичаї, що довгими роками обов'язували нарівні зі статутом. Подаємо найбільш маркантні:

На засіданні Крайової Ради УККА, дня 14 червня 1980 р. директор канцелярії УККА запропонував склад Номінаційної Комісії підкреслюючи, що подає її за дотеперішнім "ключем", а виявилось, що зі складу Номінаційної Комісії, усунено представників двох організацій, натомість прийнято представників двох інших організацій, які в минулому не входили в її склад. Цим способом забезпечено більшість голосів організаціям "Визвольного Фронту" у Номінаційній Комісії. Хоча на підставі документів стверджено, що це помилка, її не виправлено. "Ключ" відкинено.

Від початку існування УККА, відпоручник, або президент Українського Народного Союзу сповняв обов'язки екзекутивного заступника президента

УККА. На XII-ому Конгресі УККА, на підставі домовлення ухвалено, щоб обов'язки екзекутивного заступника президента УККА виконували президенти чотирьох братських Союзів за ротаційною системою. Тим самим, принаймні на зовні, УККА мав характер а-партійної організації.

Номінаційна Комісія XIII-го Конгресу висунула кандидатуру провідного члена "Визвольного Фронту" на екзекутивного заступника президента УККА на цілу каденцію, тим самим підпорядкувала цю громадську організацію організації одній політичній партії.

Проти постанов статуту збільшено склад Екзекутиви УККА на 26 осіб, що знову забезпечує організаціям і прихильникам "Визвольного Фронту" більшість голосів.

Слід підкреслити, що екзекутивний заступник президента УККА, як теж голова Конгресу, не піддержувалися парламентарного права, яке зобов'язує УККА, згідно зі статутом.

Після звіту Номінаційної Комісії УККА, численні організації УККА внесли протести та залишили залю нарад. Голова СУА, член Президії Конгресу, внесла протест.

Основою УККА було, й бути повинно, репрезентування не тільки всіх українських партій, але

1-ше листопада це не тільки радісна річниця визволення княжого міста Львова. 1-го листопада 1944 р. помер у Львові Митрополит Андрей Шептицький, якого особа для усіх свідомих українців, не зважаючи на їхні переконання чи віроісповідання, символізує усі ті ідеали, для яких жили й вмирали два а то й три покоління нашого найкращого цвіту.

Спомини про Львів, тих, що там жили і його любили, в'яжуться з особою Митрополита Андрея Шептицького. Наче в оборонному замку жив Він у палаті біля катедри Св. Юра. Але ця палата, хоч відгороджена залізними брамами та кам'яними мурами, не була ніколи закрита для потребуючих. Безчисленні спогади й розповіді говорять про те як двері палати, закриті інколи, коли Митрополит був хворий, для можних відвідувачів, відчинялися коли Йому сказали що прийшли діти, або втікачі в тому теж, під час німецької окупації, жида.

Хоч невибагливий аж до пересадної ощадности для себе, своїх потреб, одягу тощо, був фундатором багатьох інституцій у Львові і поза Львовом, яких перелічення зайняло б не одну сторінку. Згадати б тільки про Національний Музей, Народну Лічницю у Львові. Пластуни завдячували Йому свої табори, в тому незабутній табір на Соколі біля Підлютого.

Хто раз тільки мав можливість бути біля Нього не забуде ніколи погляду синіх очей зосереджених, а

навіть проникливих, сповнених незвичайної лагідности й любови до людей.

Не було тоді поширених інструментів, які дають можливість награти та зберегти живе слово. Щастям що є хоч тільки одне, награння Його голосу, яке зробив інж. Олександр Пежанський (мабуть перший з тих хто мав тоді приватно апарати, які сьогодні заступила магнітофонна стрічка). Це уривок проповіді під час великодньої відправи у Волоській Церкві у Львові в 1939 р. Бувало, що коли присутні почули, після дзвонів з Волоської церкви, слова проповіді вони мимоволі вставали, як під час господньої молитви. Його звернення: **"І ви браття над Дніпром"**, у ті часи коли тих братів відділяла не тільки річка Збруч, але залізна, колюча огорожа терору й деспотичного правління, мають своє особливо глибоке значіння. Бо відносився Він з любов'ю і увагою до всіх українців, не зважаючи на те, якого вони були обряду, де родилися. Можливо, що коли б Він був сьогодні в живих, не стояла б перед нами проблема спільного для всіх українців відзначування 1000-ліття Хрищення України. А, може, думка про Нього, молитви за Його беатифікацію надхнуть і нас і наших провідників духом виrozumіння і гарячим бажанням об'єднання хоча б для таких великих починів як ті святкування. Хоча і найкращі провідники не вдіють нічого без доброї волі і співдії цілого суспільства.

також поза і понадпартійних організацій і установ. Підпорядкування усіх навіть понадпартійних організацій одній групі заперечує основні цілі і засади праці УККА. Заперечує теж основні засади понадпартійности, які визнає СУА від початку свого існування.

Союз Українок Америки був співзасновником УККА та співпрацював з ним від початку його існування. Головна Управа СУА, стурбована подіями, що сталися на XIII-ому Конгресі та загрозою розбрату в українській громаді США, звертається до президента УККА проф. Лева Добрянського та взиває поробити всі заходи для привернення ротаційної системи в Екзекутиві УККА, щоб тим самим уможливити співпрацю усіх організацій об'єднаних в УККА.

До часу налагодження цих справ, відпоручниці СУА здержаться від участі у засіданнях керівних органів УККА.

Головна Управа СУА апелює до свого членства, щоб продовжувало корисну працю для громади і на дальше зберігало засади а-партійности у своїй діяльності.

Віримо, що свідомість великої відповідальности у цій кризовій ситуації причиниться до повного об'єднання, понад інтереси поодиноких угрупувань чи осіб, для праці для спільної великої мети.

СВЯТОСЛАВ КАРАВАНСЬКИЙ

3. Т.

Не жалій мене за те, що з бою
Повернувся безталаним бранцем,
Побратався з горем та журбою,
Долі-зрадниці не став коханцем.

(Чом у битві лютій та жорстокій
Не загинув я, як сотні друзів?
Не знайшов у домовині спокій?
Не зацвів калиною у лузі?)

Не жалій!

Бо жаль душі живої
Не наснажить гнівом нездоланим,
Не запалить дух хисткий до бою
І дерзанням подвигу не стане.

Не жалій і не ганьби святого
До свободи дужого стремління,
Не жалій ніколи і нікого!
Жаль це лік для кволого створіння!

Копальня Матросова
1952

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

ВІДКРИТИЙ П'ЯТЬ ДНІВ НА ТИЖДЕНЬ
/КРИМ ПОНЕДІЛКА І ВІВТІРКА/
ВІД ГОД 1 — 5 ПО ПОЛ.

ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ ДЛЯ ПІДТРИМКИ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Зліва: Оля Ставничча член Управи Українського Музею, Надя Матківська, Ліда Гайдучок, член Управи Українського Музею,

From left: O. Stavnycha, N. Matkivska L. Hajduchok.

27-го вересня ц. р. відбулося в домі д-ра Зенона і Надії Матківських в Шорт Гіллс, Н. Дж. прийняття-зустріч для понад 200 запрошених гостей з ціллю підтримки та розбудови Українського Музею в Нью-Йорку. Під час цієї товариської зустрічі гості могли оглянути виставку картин, що відбулася з ініціативи Українського Музею.

Започатковуючи імпрезу Лідія Гайдучок, організатор цієї імпрези, представила зібраним господарів дому д-ра З. і Н. Матківських, мисткиню Аркадію Оленську-Петришин та її мужа, відомого математика в американському і міжнародньому світі, професора в університеті Ратгерс, д-ра Володимира Петришина та голову УМ д-ра Богдана Цимбалістого.

Зліва: д-р Богдан Цимбалістий — голова УМ, Арка Оленська-Петришин мисткиня, Ліда Гайдучок — член Управи УМ

From left: Dr. B. Cymbalystyi, A. Olenska-Petryshyn, L. Hajduchok.

Голова Музею, висловивши вдячність господарям за їхнє меценатство цієї імпрези, говорив про велике значення Музею. Цей Музей є вікном, що відкриває не-українцям світ української культури. Популярність і значення цього Музею засвідчують численні запрошення з різних американських музеїв до співпраці та до влаштування виставок. До Музею прибувають відвідувачі з різних країн світу і управа одержує листи з признаннями і подивом для колекції. Для підтвердження цього голова УМ прочитав листи, що надійшли з багатьох держав. Він також зазначив, що з народнього — цей Музей перетвориться згодом у загальномистецький, який буде відображенням різних ділянок української культури.

Вкінці голова УМ висловив подяку мисткині А. Оленській-Петришин за те, що вона своєю імпазантною виставкою картин піднесла рівень імпрези, а також пішла на зустріч підтримці Музею призначивши на цю ціль одну четверту грошей з продажу своїх мистецьких творів.

В дальшому голова подякував організаторам цієї зустрічі — Лідії Гайдучок та Ользі Ставничій, які в такий цікавий і приймний спосіб зуміли допомогти Музеєві придбати потрібні фонди.

Д-р Цимбалістий представив також присутню на зустрічі Наталію Слюзар, асистентку Стівена Аєла, асистента президента США для етнічних справ.

На прощання гостей очікувала мила несподіванка — кожний одержав на спогад зустрічі афішу-відбитку літографу А. Оленської-Петришин "Кактуси".

Увесь дохід з імпрези призначено на розбудову Українського Музею.

МАЙБУТНІ МУЗЕЙНІ ПРАЦІВНИКИ ВІДБУВАЛИ ПРАКТИКУ В УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЇ

Влітку 1980 року в Українському Музеї безплатно працювали студенти, що готуються бути фаховими музейними працівниками.

Христина Перейма з індіанського університету працювала від червня до кінця серпня кожного робочого дня. Христина готується дістати ступінь магістра в галузі керівництва мистецькими установами. Протягом літа Христина допомогала постійним співробітникам Музею упорядковувати колекції.

Маріола Маркевич-Рілі з школи вищих студій Міського університету Нью-Йорку готується дістати ступінь магістра історії мистецтва. Вона відбувала практику в Українському Музеї від травня до кінця серпня. Працювала півтора дня на тиждень, теж переважно над упорядкуванням колекцій.

МУЗЕЙНИЙ ТИЖДЕНЬ

Округа Союзу Українок Америки і 67 Відділ США у Філядelfії проголосили Тиждень Українського Музею, що мав охопити два "вікенди" від 28 вересня до 4 жовтня 1980 р. В тих двох днях мала відбутися різноманітна програма, пов'язана з діяльністю й оглядинами того Музею.

Першою частиною програми зайнявся 67 Відділ США. Цей, недавно заснований Відділ (постав на весні 1979 р.), цілковито присвятив себе праці для Українського Музею. Ще в пам'яті мешканців Філядelfії їх цікавий вечір, коли членки того Відділу представили себе українській громаді і рівночасно поінформували її про підставу і прямування Музею. Головою і співзасновницею Відділу була Ірина Кушнір. Тепер провід Відділу перейняла Ліля Макаренко і разом із своїми співробітницями запланувала цей Музейний Тиждень.

Однією з прикмет того вечора було те, що він відбувся в новопридбаному Культурному Центрі Філядelfії. Простора зала його будинку й довкілля зелень були відповідними рамками цієї імпрези. Приємно було те, що зала заповнилася добірною публікою. Дарма, що люди нарікали на віддаль і утруднений доїзд до Центру. Але показується, що коли щось цікаве, то публіка дорогу знайде.

НАШЕ ЖИТТЯ, ЛИСТОПАД 1980

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

По 1,000.00 дол. — Марія Ясінська-Мурована, Вільмінгтон, Пенн. — меценат.

Антін Мурований, Вільмінгтон Пенн. — меценат.

67-ий Відділ США, Філядelfія, Пенн. — меценат.

500.00 дол. — Ярослава і Ярослав Панчуки — Чикаго, Ілл. — добродії.

200.00 дол. — 21-ий Відділ США, Бруклін, Н. Й. з нагоди п'ятдесятиліття.

100.00 дол. — 2-ий Відділ США, Честер, Пенн.

60.00 дол. — Марія Кознарська, Гантер, Н. Й.

25.00 дол. — Роман Волчук, Джерзі Ситі, Н. Дж.

20.00 дол. — Ірина Ільницька

5.00 дол. — Любов Марголіна, Вашингтон, Д. С.

Щира подяка

Марія Шуст — директор.

ДАРУНКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Ольга Качмарська, Джемейка, Н. Й. — керсетка з 1850-их рр. Київщина, тканий рушник з 1900 р., Поділля.

Діана Керницька, Асторія, Н. Й. касетка зі соломки виконана в тюрмі Бригідки у Львові в 1933-1934 рр.

Віра Кліш, Філядelfія, Пенн. — вишита серветка.

Вікторія Матківська, Філядelfія, Пенн. — два вишиті рукави і перед сорочки з Буковини.

Сердечно дякуємо

Марія Шуст
директор.

Вечір відкрила голова Ліля Макаренко. Привітала присутніх, а передусім виконавців програми Іванну Рожанковську, голову США й мистця Петра Холодного мол. Кількома словами вказала на значення цього Музейного Тижня, що має зазнайти публіку зі скарбами мистецтва і Музею. До слова прийшла Іванна Рожанковська. В загальних рисах накреслила історію Музею, що постав з невеликої збірки народнього мистецтва, що її ще в 30-тих рр. замовила Головна Управа США у краю, а кооператива "Українське Народне Мистецтво" у Львові її виконала. Довгий був його шлях до тієї хвилини, коли восени 1976 р. вдалося відкрити у Нью-Йорку цю культурну установу.

Окрему увагу присвятила доповідниця програми й оформленню Музею. Український Музей — це окрема корпорація, у проводі якої Союз Українок Америки має застережене число місць. Така побудова Музею пересуває його зі сфери зацікавлень українського жіноцтва на власність цілої громади. Але зв'язок Музею зі своєю матірною організацією не вривається, а навпаки — є дуже тісний. Ще одна важлива прикмета у плануванні роботи. Вже з самої назви видно, що Музей не обмежується до самого тільки народнього мистецтва. У ньому відбувся вже ряд виставок мистецького, виховного чи політичного змісту.

ДАРУНКИ ДЛЯ КРАМНИЧКИ МУЗЕЮ.

Люба Дармограй, Саннісайд, Н. Й. — 5 подушечок на голки, 5 закладок.

12-ий Відділ СУА, Клівленд Огайо — 50 куховарських книжок на зимовий сезон.

Павло Магочі, Кембрідж, Масс. — 23 — паспорти "Україна"
Широ дякуємо

Ірина Волосянська
завідуюча крамничкою.

ДВАДЦЯТЬ ОСІБ УЧИЛИСЯ РОБИТИ ВИБІЙКИ

Ірена Твердохліб, фахівець виконання вибіюк, тобто відбивання на тканинах орнаментів, провела 24-го серпня 1980 року одноденне заняття в ґражді біля української католицької церкви св. Івана Христителя в Гантері. В занятті, яке організував Український Музей, взяло участь 12 осіб. Ірена Твердохліб показала зразки своїх праць і прозирки. Також демонструвала методу праці: спершу треба нарисувати взір на папері, тоді за допомогою копіювального паперу перенести його на лінолеум і вирізати негатив. Пізніше з одержаної кліші перебивають орнамент на тканину, вживаючи спеціальних фарб.

Становище Музею в метрополії Нью-Йорку вже закріплене. Він зазначений у різних провідниках, мав уже багато відгуків в американській пресі й має велику кількість відвідувачів-чужинців. Недавно відбувся в ньому семінар для музейних працівників Нью-Йорку, в якому продемонстровано сучасні засоби переховування тканин. У висліді того рівня музейної праці Музей дістав оцінку одного "з найкраще впорядкованих малих музеїв м. Нью-Йорку".

Від кількох літ Музей користується стейтовою допомогою, яка достосована до його обороту. Це значить — дотацію вимірюють відповідно до фондів, що їх складає українська громада на ту ціль. Це є дуже важливий момент у розвитку Музею. Бо поруч високого рівня музейної праці він вимагає також зрозуміння і підтримки власного громадянства. Український Музей нав'язав контакт із подібними музеями у світі. Його намаганням є в першу чергу встановити, де і як багато є скарбів нашого народного мистецтва у світі. І так удалося знайти велику їх збірку у Кітзе, Австрія, філії Музею народного мистецтва (Museum der Volkskunde) у Відні. Знаємо про багату збірку вишивок і одягу в Музеї Людини в Парижі. Має бути також гарна збірка таких виробів у Берліні.

Отже дальший розвиток цієї культурної установи залежатиме від постави нашого громадянства. Коли воно зрозуміє її шляхетну ціль і підтримає морально і матеріально — тоді Музей стане показником нашої культури в світовій метрополії. А підтримка не така вже то неможлива в наших умовах. Є різні форми пожертв, щоб стати добродієм (500 дол.), меценатом (1,000 дол.) чи фундатором (5,000 дол.) Музею. А є ще членство Музею із вкладкою 25 дол. річно, получене з різними привілеями.

ВІТАЄМО НОВИХ ЧЛЕНОК

В 1980 Р. В ЧЛЕНИ СОЮЗУ УКРАЇНОК ВСТУПИЛИ:

ДО 38-ГО ВІДДІЛУ СУА, ДЕНВЕР КОЛ.:

Павліна Цебрій, Надя Хома, Арета Колодій, Стефанія Малькут, Алла Мусійчук, Люба Пиріг, Тетяна Винар-Гаєцька

ДО 73-ГО ВІДДІЛУ СУА, БРІДЖПОРТ КОН.

Надя Чубата, Надя Катречко, Олександра Вучек, Тамара Пеленська

ДО 58-ГО ВІДДІЛУ СУА, ДІТРОЙТ

Христина Любянська

ДО 42-ГО ВІДДІЛУ СУА, ГРЕНТ РЕПІДС. МІЧ.

Ольга Богач, Любомира Едлунд, Марія Годард, Анна Кулігоскі, Люба Льода, Айріс Стельмах, Христина Александер, Ірена Барнер, Льорі Балбуза, Марія Береза, Оксана Богач, Анна Мельник, Теодозія Кузицкі, Антоніна Місак, Анна Христон, Мериен Глен, Марта Калінс, Анна Качак, Мериен Богач.

З'ясувавши цю перспективу Іванна Рожанковська приступила до висвітлення прозірок музейних скарбів. Почалось воно світлиною будинку, в якому приміщений Музей та хвилиною врочистого відкриття Музею у 1976 р. А потім показ охопив найцінніші експонати народного мистецтва з кожної галузі його. Показано також фрагменти виставок, як картин Никифора з Криниці, видань Самвидаву тощо. Цим закінчено мову про Музей, як він представляється нам у сучасну хвилину.

Черговим доповідачем був Петро Холодний мол. Його темою був іконопис, в якому він є признаним майстром. Назвою доповіді "Дещо про ікони" він підкреслив, що не задумує дати всеохопного огляду тієї галузі мистецтва. Це радше була гутірка мистця про близьку йому ділянку, в якій він порушується немов у своєму елементі. Спершу присутні почули про правила іконопису, що їх зачерпнула Україна з Візантії. Дальше обговорив він поділ ікон, взявши за приклад різні зображення Богоматері. Вкінці спинився також над технікою ікон, що дозволила зберегтися їм цілими століттями.

П. Холодний зілюстрував свою доповідь також прозірками. Одна за одною з'являлися ікони різного часу, й їх суворе зображення та чудова гра кольорів підтвердили слова про велику цінність цього способу малювання. А для нас, що змалку привикли до тих суворих ліній, слова мистця поглибили наше зрозуміння і сприймання цих мистецьких творів.

Другою частиною програми Музейного Тижня була прогулянка до Українського Музею у Нью-Йорку. Заохочена публіка миттю виповнила найнятий автобус. Про перебіг цих відвідин буде окремий звіт.

Л. Б.

ОЛЯ

Чи знаєте ви її? Ой, не знаєте ви Олі. Ходить зі мною, я повезу вас до неї. Минатимемо тихі Кентакські міста та оселі, розлогі пасовиська та зелені пагорби, аж опинимося в малому, чистому містечку.

Це буде один з отих пам'ятних липневих днів, що нагадують нам славу нашу володарку древніх століть. Так ми відвідаємо Олю в день її княжої іменниці. Оля вийде усміхнена й промінна вітаючи нас серед пахоців її улюблених троянд, що барвистим рядочком знімаються до сонця зараз же перед самим входом і поведе нас у свій привітний, ясний дім. Ми ступатимемо по м'якому килимі, вибачаючись за запорошені черевики. Але Оля заспокоїть нас своїм енергійним, риторичним заповненням, мовляв, хата не така вже аж стерильна, як це нам здається. "Якщо були б дали знати хоча день-два наперед була б почистила, приготувилася, а так — даруйте!" Ми, подумавши про власні дома і килими, очевидно радо Олі подаруємо і розсядемося вигідно на ясно-зеленій канапі, серед краси гуцульських вишивок та тканин.

Тоді Оля подасть нам добрий холодний напій і присядеться до нас на розмову. З-під тоненько виведених брів гляне на нас допитливо пара синіх очей, і тоді ми всі як один подумаємо про фіялки, бо Олі очі мають той особливий відтінок. Оля засміється голосно і сердечно і скаже, що таке порівняння, це романтика для молодих дівчат, а в неї вже мовляв внуки. Але ми будемо таки настоювати на нашому, і Оля опиниться знечев'я на давніх, забутих стежках рідного Поділля і розказуватиме з любов'ю та тугою про своє минуле і про незабутній Тернопіль, про добрих своїх батьків, про добробут, що в ньому зростала, про давніх друзів, про радощі юних і безжурних днів.

"Мій батько мав у собі ту тугість та працюваність нашого міщанина, що зумів трудом власних рук та розумом доказати, що в нашому народі не лише хліборобський геній, але й такий же купецький. Яка шкода, що таких успішних підприємців було в нас тоді так мало. Мабуть знемагалися у відстоюванні своїх прав перед чужинецькими елементами".

Ми не схочемо, щоб Оля згадувала війну, смерть батька, великий ісход у незнане з власною вже родиною і все те, що довелося перейти та пережити, заки ласкава доля не пригорнула всіх нас на цій вільній землі. Проте спогади минулого, яке не було б воно важке, снуються м'яко і тепло, як нитка павутиння і нагадують якийсь інший давній світ, що вже так далеко за нами.

Оля пробудиться з мрій перша і заявить, що вона не любить піддаватися тужливим, носталгічним думкам, що вона реальна, практична людина.

"Це було б для мене самогубство отут на цьому

добровільному вигнанні замикатися у світ туги та жалів. В мене їх заступають дні, виповнені конкретними справами. Ось бачите, наше містечко невелике, але в ньому знаний каледж, немало освічених, інтелігентних громадян, декілька етнічних груп тощо. Я відчувала, що мені потрібно заговорити про Україну, але заговорити якоюсь цікавою, барвистою мовою, щоб наша земля, наш нарід стали живими й правдивими для чужинця.

І так започаткувала я на власну руку серію мистецьких виставок та докладів про все минуле та сучасне нашої батьківщини. А щоб не бути голослівною, коли йшла мова про наші традиції, побут, страви тощо, застеляла я вишиваною скатертиною бічний столик і виставляла на ньому наше святочне печиво: паски, колачі, бабки, якими частувала присутніх. Не одна чудова писанка, чи гуцульська різьба, що я їх залюбки збираю для власної колекції, опинилася в дарунку особам, які виявляли особливе зацікавлення нашими проблемами.

Очевидно, що мої заощадження при цьому танули, як сніг на сонці, але яка ж я була рада, коли на сторінках місцевої преси щораз частіше появлялися статті, присвячені українській тематиці. Чи було це все легким до зрушення, до переведення? О, ні! Треба було доказувати, переконувати, розповідати, перешколювати, боротися.

От хочби справа з нашим прапором! Етнічні групи нашої округи підготовляли виступ, де кожна з національностей мала продемонструвати свій державний прапор. Яке ж було моє огірчення, як я дізналася від президентки клубу, що береться на увагу виключно сучасні державні прапори, цебто такі, які були прийняті Об'єднаними Націями, включно з червоними підсоветськими, бо такі мовляв, статuti установи. Ця постава мене обурила до краю, і я постановила протиставитися їй. З трепетом душі, шила я цілу ніч великий український прапор і рано, звинувши його старанно, явилася на великій залі нарад. Одна група за другою дефілювали з різними барвами їхніх країн, а як пролунало слово 'Україна' я розгорнула шовковий наш стяг в цілу широчінь і гордою ходою пройшла уздовж залі нарад. Перед мікрофоном я задержалася і сказала твердим рішучим голосом: 'Це є прапор України і так, як мій народ був, є і буде незнищимим, так і його синьо-жовтий прапор залишиться таким а не іншим, як символ наших золотих пшеничних ланів і блакитного українського неба'.

"В залі стало тихо, а за хвилину прибїгла до мене литовка, обняла мене тепло і заплакала. Від цієї події я запримітила зміну в ставленні чужинців до справи України. В мене не було сумніву, що я прорубала не лише статут клубу, але і стіну політичної сліпоти та

ДАР

Щасливий день.

В городі працював, як вранішні опали мряки.
Колібри пили з квітів капріфоліюм.
У всьому світі речі не було, яку бажав би мати.
Нікого я не знав, щоб зависти був варт.
Все лихо у минулому — забулось.
Не соромивсь признати, ким я є.
І жодного не чув у тілі болю.
А спину випроставши,
бачив на синяві морській вітрила білі.

Переклад М. Чиж

Монреал, 19. III. 1972

Чеслав Мілош одержав саме літературну нагороду Нобля

ігноранції. Мене вневдовзі вибрано президентом цієї установи, і я могла, так сказати б, з позиції сили вести дальшу успішну і корисну працю для нашої справи".

Ми глянемо з подивом на Олю і питаємо, де бере вона час і снагу до всіх тих нелегких починів; в неї родина й господарство та й старенька спаралізована мати в лічниці, їй треба щоденно провідати, помити, нагодувати, потішити. Оля задумується, і тинь журби ляже на її чоло на згадку про недужу маму. Але за мить вернеться до неї бадьорість.

"Час мусить бути, як його треба, а снага приходить десь з глибини душі чи совісти. Там, мабуть, таємні, життєдайні джерела, що про них людина сама не знає! Бувають ранки, що годі підвестися з постелі. Все болить: руки, ноги, хребет, голова. Але думка про недокінчені справи, що на мене чекають, мобілізують всі мої сили, і болі кудись діваються, а до того ще й моя впертість! Але чи можна покірною, пасивною поведінкою чогось добитися, якого-небудь успіху в громадській праці? Недавно переконалася, що ні. Міжнародній клуб нашого містечка організував збірку на голодуючих дітей різних країн, а що більшість грошей зібрано із розгри мого печива, я чула за собою моральне право домогатися включення і українських дітей на список допомоги. По довгих нарадах управа пішла назустріч моему проханню, і секретарка клубу обіцяла прийти на другий день до мене, щоб спільно виписати та розіслати чеки трьом призначеним етнічним установам. Довелось чекати на неї кілька днів, врешті явилася з двома чеками, мовляв, вийшли її, і мусить замовити нові, так що українським дітям треба дещо підодждати. На мій запит, чому саме українським дітям слід чекати, а не дітям двох інших країн, заявила, що українські діти на її думку не надто аж такі голодні та нещасні. Мій зір мусів говорити за себе, бо мексиканка збентежилася і передала мені обидва чеки, на яких я виписала Україна і Камбоджа, "А як дістанете нові чекові бланки — сказала я — випишіть зараз же призначену суму для дітей Мехіко.

■
Я визрів і прозрів — мені нема неволи
І слово не вмира на зімкнутих вустах.
Душа моя живе, неначе вітер в полі —
Крилатим немовлям шугає по світах.

Я бачу крізь сонця — я так далеко бачу,
Що байдуже мені до всіх моїх скорбот.
У горі не стогну, в розпуці не заплачу
І скреготом зубів не закривавлю рот.

Я страх відкинув геть, байдужий став до болів.
У грудях миготять зірничі потайні.
Колись я в світі жив. Тепер, позбувшись волі,
Я цілим світом став...
І світ живе в мені.

13. II. 1977

За ґратами — Поезії, Сучасність 1980

Вони безсумніву голодні. А все таки їхніх батьків ніхто не мучить по тюрмах та ґулаґах десятиліттями за мужність і відвагу бути собою, бути людиною, ніхто не змушує їх вживати чужої їм мови, ніхто не п'ятує їх стигмою покидьків суспільства, ніхто не закриває перед ними шкіл та інституцій, ніхто не вбиває живцем їх чисті дитячі душі чадом атеїзму та брехні! — Ми заприятинилися з мексиканкою, і вона понесла нашу правду між свої люди".

Промені вечірнього сонця, що заглянуть у кіннату, зрушать нас із задуми і пригадають, що час нам в дорогу. Ми встаємо, щоб врешті привітати Олю з днем її ангела та побажати їй дальших успіхів у її небуденній праці. Але Оля і слухати не хоче про наш від'їзд. Вона попросить нас до стола і частуватиме смачними стравами, які з-під її рук виходять справжніми кулінарними шедеврами. Ми будемо допитувати Олю, коли вона, неприготована, оце все наварила й напекла, але вона запевнить нас, що безліч страв можна заморожувати.

Гей-гей, Олю України, в тебе руки все готові до трудів, до праці. Цілими століттями ти печеш, випікаєш високі колачі із золотистої пшениці рідних піль, вариш, виварюєш правдиві наші страви і вирощуєш на них нові й нові покоління синів і дочок твоїх. Горде твоє чоло історія вбирала різними знаменами, від княжого діядему до селянської хустини, але істина твого серця одна й незмінна: вірність!

Ми прощатимемо Олю Дробоцьку в затінку дерев її саду. Вона дякуватиме, що провідали, обдарує слоїчком варення і проситиме, щоб знову завітати до їх тихого Бовлінґ Гріну.

Ще здалеку оглянемося і бачитимемо Олину постать біля хати. А на далеких шляхах додому, вже в сумерку вечора, вертатимемось думками до Олі, до її гостинности, до її динамічної духовости, до неповторних діл, за які вона не очікує ні подяки ні признання.

А буде це в день св.Ольги, патронки віри і сили.

ПРОМЕНИЛА ЛЮБОВ'Ю

(Думки над домовиною)

Багато людей прийшло до церкви Царя Христа у Філядельфії, щоб попросити бл. п. Володимира Ценко в останню її дорогу. Похід їх довкруги домовини, здавалось, не скінчиться. Старі й молоді, освічені й прості, жінки й чоловіки. Ішли й ішли без упину, багато зі сльозами в очах. Що притягнуло, спонукало їх? Які почування розворушив у душі кожного з них її передчасний відхід?

Звичайно людним буває похорон осіб із видатним громадським становищем чи спеціальним фахом. Цього у покійної Володимири не було. Вона була громадською людиною, яка живо слідкувала за перебігом нашого громадського життя і брала у ньому живу участь. Але це не здобула в ньому видатного становища. Пост секретарки СФУЖО чи голови Марійської Дружини виявив її здібності невеликому колу людей. А її звання податкового чи забезпеченового спеціаліста не спопуляризувало її постать настільки, як це не раз буває з постаттю вчительки чи лікарки. Покійна Володимира мала інші прикмети душі, що наблизили її до тих усіх людей, які прийшли її вшанувати.

Перш усього це була її привітність. Володимира любила людей, цікавилась і розуміла кожну одиницю. Уміння підійти до людини — це дар від Бога. Але воно не було в неї поверховним жестом, як буває в людей із професійним ставленням. Тоді відчуваєте, що чемна усмішка, уважливий підхід, співчутливі питання — це певна форма, якої вимагає дана професія. А в неї це було невідірване чуття і зрозуміння. Як часто зазнали в неї цієї підтримки люди в розгубленні, в труднощах, у нещасті... Не раз гостила у своїй хаті тих, що потребували теплого слова й розради, не раз зі шкодою для свого хиткого вже здоров'я, вислухувала жалі й нарікання, щоб облегшити чийсь душу... Своїм інстинктом кожен відчув у неї співчутливе серце і шукав потіхи і розради.

Ця її співчутливість не була бездіяльна. Свою жертвенність Володимира доводила ділом. Для неї не було підрядної і чільної роботи, обмеження до одного обов'язку на користь другого. Вона охоплювала кожне завдання в цілому і вміла скоро в ньому зорієнтуватись. Так вона молодою дівчиною, працюючи в Жіночій Секції Допомогового Комітету у Коломії в 1941 р., об'їхала ровером дооколішні села, щоб заохотити селян до пожертв харчів для політ. в'язнів, якими вже заповнювались тюрми за німецької окупації. Багато подібних прикладів можна б тут навести з її громадської роботи в таборах у Німеччині чи в початках праці 20 Відділу СУА і Марійської Дружини у Філядельфії. Та справа не в переліку її заслуг. А в тому, що вона так глибоко розуміла свій громадський і людський обов'язок.

У ході цієї роботи, у розвитку взаємин з людьми

Сл. п. Володимира Ценко

заблесли також інші її здібності. Володимира дуже багато читала і досліджувала. І це згодом виливалось у талановито написаній статті чи добре виголошеній промові. Згодом вона розгорнула цей вияв своїх сил. Спершу це були доповіді чи промови, що їх вимагала громадська робота. А потім вона стала змальовувати спогади з минулого ("Мій дідуньо" в часописі "Америка"), аналізувала різні роковини ("Свято жінки") чи заглиблюватись у наших обрядах ("Дівич-вечір" для культ. освітньої референтури СУА). Згодом журналістична робота вже стала її внутрішньою потребою, особливо тоді, коли захитане здоров'я не дозволяло їй на надто активну участь у громадському житті. Щораз частіше з'являлись її дописи в загальній пресі, а в останньому часі вона редагувала бюлетень своєї парафії і вміщувала там циклі тонко відчутих духовних розважань. Варто було б переглянути цю спадщину і видати збірку її талановитих писань.

У громадському засязі її роботи слід було б відзначити ще одну особливу прикмету. У Володимири було тонке відчуття рівноваги у взаєминах з людьми. І тому вона напричуд добре вміла лагодити всякі непорозуміння чи труднощі. Знаючи людську вдачу і розуміючи напружений клімат співпраці різних громадських груп, вона завжди знаходила дорогу до злагоди. Скільки непорозумінь, а то й конфліктів удалось їй полагодити! А при тому все вміла висунути щось нового, щоб забулось давнє, непридатне. Як сказала одна її співробітниця в Екзекутиві СФУЖО — "нашу Влодку мусимо затримати за всяку ціну задля тих ідей, що вона вносить..."

Із цих, тут з'ясованих рис, виростає перед нами образ людини: жінки, яка виповнила життя своєї родини повним змістом і з повноти своїх почувань могла уділити свого тепла й іншим стрічним людям, що того потребували; жінки, що розуміла призначення української людини у боротьбі за визволення і не пропустила ні одного кроку, що його могла зробити на тому шляху; жінки, що завершила своє життя служінням Богові у найтіснішому колі, у розмірі парафії, до якої належала. Такі були ступені її особистості. Цю її людську велич зрозуміла й відчула українська громада, коли так численно прийшла провести її в останню дорогу, свідомо того, що проважає на вічний спокій одну з кращих дочок України.

Л. Б.

Що з'являється?

Borys Antonenko-Davydovych. BEHIND THE CURTAIN. Translated from Ukrainian by Yuri Tkach. Doncaster, Australia. Bayda Books, 1980. 173 pages 4.95 dol.

Борис Антоненко-Давидович є автором багатьох книжок — повістей, оповідань, нарисів, репортажів, есеїв. Це письменник із чималим літературним стажем: дебютував в українській літературі ще 1923 року, а 1979 року скінчилось йому 80 літ життя. Борис Антоненко-Давидович живе у Києві. В радянському Союзі на літературні річниці звертають особливу увагу: письменників-ювілярів вітають у пресі, з нагоди ювілейних дат друкуються огляди творчості, а то й окремі книги. Факт, що таких відзначень не було у випадку Бориса Антоненко-Давидовича — вимовний і, очевидно, не випадковий.

Антоненко-Давидович здобув літературну славу оповіданням та повістями ЗАПОРОШЕНІ СИЛУЕТИ (1926), ТУК-ТУК (1926), СИНЯ ВОЛОШКА (1927), СМЕРТЬ (1928), СПРАВЖНІЙ ЧОЛОВІК (1929), літературними репортажами ЗЕМЛЕЮ УКРАЇНСЬКОЮ (1930) та нарисами ЛЮДИ І ВУГІЛЛЯ (1932). Уривки із розпочатих двох романів "Січ-мати" та "Борг" були друквані в журналах, але так і залишились незакінченими. 1935 р. Антоненко-Давидович став жертвою сталінського терору. Заарештований, засуджений на 10 літ ув'язнення, він провів 21 років на засланні. 1953 року, після вимушеної довгої перерви, він почав знову писати і після реабілітації письменника та його повернення в Київ почали знову появлятися в Україні його книжки: збірки оповідань КРИЛА АРТЕМА ЛЕТЮЧОГО (1959) та ЗОЛОТИЙ КОРАБЛИК (1960), роман ЗА ШИРМОЮ (1963), оповідання СЛОВО МАТЕРІ (1964), вибрані твори НА ДОВГІЙ НИВІ (1967), літературні силуети й критичні нариси ЗДАЛЕКА Й ЗБЛИЗЬКА (1969), статті про мову ЯК МИ ГОВОРИМО (1970). Останнім часом, однак, Бориса Антоненко-Давидовича перестали друкувати, що більше, його почали цькувати як людину та замовчувати як письменника. За свідченнями Надії Світличної, в час поліційних обшуків вилучили в письменника не лиш друкарську машинку, але й останній незакінчений твір — спогади. Була офіційна обіцянка видати друком деякі твори з нагоди 80-ліття під умовою, що автор складе письмову заяву про лояльність. Але — твердить Світлична — Борис Антоненко-Давидович відповів, що "лояльність до свого народу він довів усім своїм життям і не бачить потреби деклярувати це в публічних заявах" (ЯК МИ ГОВОРИМО, 1979,

Голова СУА Іванна Рожанковська як делегатка Світової Конференції в Копенгагені одержала 100.00 дол. від СФУЖО. Ці гроші призначає на видання матеріалів зв'язків СУА.

стор. х). Так отже 80-літній ювілей Бориса Антоненко-Давидовича довелось відзначувати не в Україні, а на еміграції. І так Об'єднання Українських Письменників "Слово" влаштувало кілька вечорів присвячених ювілярові, а 1979 року появились друком три книжки Б. Антоненка — Давидовича: ЯК МИ ГОВОРИМО (ОУП "Слово" і "Смолюскі"), ПЕЧАТКА (В-во "Ластівка") та BEHIND THE CURTAIN (Bayda Books).

Англомовний дебют Б. Антоненка-Давидовича — це переклад роману ЗА ШИРМОЮ. Цей роман писався у дуже трудних умовах заслання: "Вільними від фізичної роботи годинами, а то й ночами, коштом відпочинку і сну, я припадав до клаптиків паперу, пишучи роман "За ширмою"... згадує письменник в нарисі "Про самого себе". Після багатьох літ перерви, Борис Антоненко-Давидович повертався знов до літературної праці. Раннім його творам радянська критика закидала "двозначну ідейно-художню недомовленість", "ідеалістично-романтичну та імпресіоністичну манеру письма", впливи Винниченка і Хвильового, пропагування героїв, які "неспроможні звільнитися від міщанського індивідуалізму та дрібнобуржуазної інтелігентщини" та таких, що "потрапляють у безодню болючих душевних протиріч і безпорадно борсаються в цьому морі напівістеричних самоаналізів..." Бажаючи, щоб роман "За ширмою" став йому "за другий мандат у літературу", Б. Антоненко-Давидович свідомо, мабуть, старався звільнитися від закидуваних йому раніше "ухилів". Роман "За ширмою" відрізняється від ранніх, куди складніших белетристичних творів письменника. Це прозоро написана реалістична розповідь про молодого українця-лікаря, що живе і працює між узбеками. Молодий лікар — типовий позитивний герой соцреалістичної прози. Це — відданий людям, безкорисний і чесний до самопосвяти, зарадний та активний діяч, що несе медичний прогрес у "нецивілізовані" райони Узбекистану. Єдина "плямка" на портреті героя-лікаря — це факт, що, зайнятий іншими справами, він занедбує рідну матір, яка поволи на його ж очах умирає на рака, за браком вчасної лікарської уваги й допомоги. Отже є певний натяк на внутрішній психологічний конфлікт — такий характеристичний для ранніх творів Б. Антоненко-Давидовича. Інші герої "За ширмою" зображені досить стереотипно, у чорно-білих варіантах. В романі прегарно і незвичайно цікаво відтворений локальний кольорит із життя узбеків. Роман "За ширмою" після своєї першої появи в Києві 1963 року викликав живу дискусію, суперечки "за" і "проти". Вже і раніше радянська критика відмітила, як одну з важливіших "невдач" Б. Антоненка-Давидовича факт, що він показує національну проблему "через призму дрібнобуржуазного інтелігента з партійним квитком

ДЕ ЗАХОВАЛАСЯ ЧЕМНІСТЬ?

Із темних для української громади в США жовтневих днів у Філядельфії, яку мов на іронію називають містом "братньої любови", залишився поруч інших, ще один темний спогад. І він, як інші, чомусь насуває також порівняння до назви міста братньої любови.

Через довгі (аж за довгі своїм настроєм) три дні, ми мали нагоду обсервувати на кожному кроці брак джентельменства і чемности у взаємовідношенні присутніх.

Хто із нас пережив "шторм" на полуденок у першому дні, хто прислуховувався до вигуків на залі, коли дискусіант був іншої думки, як "більшість" — напевно, як і ми ставила собі питання "де заховалася звичайна людська чемність?"

Чи вона не обов'язує тоді, коли в громадському житті приходиться до гострої виміни думок, чи різниці поглядів? Чи мужчини визнаючи рівноправність жінок мусять доконче забувати при тому про джентельменство і приличність вислову? Ми вважаємо що ні — але либонь наші панове у більшості є інакшої думки.

Ось Вам приклади, що говорять за себе: Підносимо руку при голосуванні — а за нами делегати, що є іншої думки голосно і виразно кидають "сочисті слова" на нашу тему...

Чекаємо на ліфт — а коли він відкривається, добродії кидаються до неї, відпихаючи Вас узад і голосний сміх вітає факт, що Ви залишаєтеся далі чекати...

у кишені..." Можливо що теж і в романі "За ширмою" побачили деякі читачі і критики таємниче дно національної символіки.

Треба вітати чергову спробу видавництва "Байда" знайомити англомовний світ з українською літературою. Було б побажанням, щоб тексти перекладів, а теж і вступні статті проходили більш уважну мовну і літературну редакцію. Книжка охайно видана й недорого. Поручаємо її на дарунки, зокрема ж для тих, хто цікавиться літературою сучасної України, а не володіє українською мовою.

Марта Тарнавська

Адреса видавництва:

bayda books

UKRAINIAN
LITERATURE
IN ENGLISH

Distributed by:

GEORGE TKACH
30 FAIRWAY ROAD, DONCASTER, 3108
AUSTRALIA

TELEPHONE (03) 857 5371

НАШЕ ЖИТТЯ, ЛИСТОПАД 1980

Стараємося увійти на "бенкетову залю" — а перед і за Вами товпляться, штовхають Вас ліктями й даремно чекає на одне, мале слово — "вибачте"...

Коли взяти до уваги, що на тому зібранні було понад 600 людей, делегатів із різних українських організацій — то справді моторошно стає, що наша спільнота загубила такі підставові засади людського співжиття.

А, може, на ділі не є воно та зле? Бо, може, цих 600 людей не репрезентувало дійсної української спільноти?

О-КА

ГРАДУАНТКИ

ЛЯРИСА БОГДАНА КУРИПАС — закінчила студії архітектури в Мерилендському Університеті зі ступенем бакалавра. Вона одержала диплом "Summa cum laude" і нагороду медалю Американського Інституту Архітектів та трофей Архітектурного Деканату Мерилендського Університету. Єдина українка поміж градуантами свого факультету осягнула перше місце.

Плянє працювати, а згодом поглиблювати студії.

Гратулюємо, вітаємо і бажаємо дальших професійних і наукових успіхів.

Редакція "Нашого Життя"

З НАГОДИ

Складаю щире подяку управі та паням союзнякам 103-го Відділу в Гемстеді за відвідини мене в шпиталі, за карточки та побажання скорого повороту до здоров'я, за Службу Божу та за молитви в мому наміренні. З вдячності передаю через Відділ 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Евгенія Кульпака,
членка 103-го Відділу СУА

З нагоди святкувань 50-ліття 21-го Відділу СУА Бруклін, членки зложили на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 100.00 дол.

З нагоди 55-и річного з'їзду матурантів д-р Константин Кебало складає 40.00 дол. на стипендії в Бразилії.

А ЯК МУЖЧИНИ У ВИШИВКАХ?

Мій приятель, мистецтвознавець п. Богдан описував недавній виступ кількох бандуристів та нарікав на їхню одягу.

— Уявіть собі, пані Любо, ці елегантні панове ніколи не виявили б такого браку доброї поведінки, щоб бути в товаристві в сорочці без жакету. І ці самі особи виходять на сцену без верхньої одягу, тільки у вишиваній сорочці й якихось там штанах. І ще до цього виступають з бандурою! Яка відсутність відчуття доброї поведінки!

— Пане Богдане, чомусь у нас так повелося, що на сцені співаки в хорі, чи декламатори виступають у самих тільки вишиваних сорочках..

— І чи це елегантно? Чи це добре, пані Любо?

— Пане Богдане, мушу признатися, що завжди щось не гаразд виглядає. З самого початку мене це турбувало, аж тепер я вже знаю чому.

— Точно так, пані Любо! У самій вишиваній сорочці наші селяни, чи козаки, хіба лиш працювали. Ні в церкву, ні в гостину не йшли без верхнього одягу. Навіщо козаки носили жупани? Як парадний одяг! Отже так само й на сцену треба вдягати щось поверх вишиваної сорочки!

— Пане Богдане, раз Ви цю справу заторкнули,

то можна б це сказати й про жіночі строї. Так само ж не годиться паннам чи паням виступати у якійсь там короткій спідниці і сорочці, ніби це вже цілий народній стрій. Пригадую, колись я бачила телевізійний показ Свят-Вечора Мати чи бабуся, була ніби в народньому строї, та без керсетки. І це разило!

— Так, саме око бачить, що щось не гаразд з таким строєм. Наші селяни краще відчували де й що коли можна вдягнути!

— Ох, пане Богдане, це мені нагадує, як часами наші пані у стилізованих строях на сцені надягають хустки на голову. А хустка добра в ліс, в природу, на прохід, чи до якоїсь там праці, але не на сцену. Треба ж подивитися тільки на різні-прерізні убори голови, що козачки носили по містах. Це смак!

— Так, треба знати, що і як уживати й достосувувати. Так само мужчини на сцену повинні вдягати жупани поверх сорочки. Молоді хлопці також повинні це саме робити. То ж не вчім наших дітей, що раз хтось одягнув вишивану сорочку то вже можна забувати про всі форми і добрий смак!

Я з паном Богданом згідна! Пора вже наших мужчин якимось парадно на сцену виряджати!

Любов Калинович

Докінчення. Листопадове

Листопад 1918 року. Коли заглибитися в історію того часу, в документи, описи подій, спогади не тільки того дня, але тих часів і подій, які його попередили, родиться подив для наших батьків та дідів, співтворців того чину. За померлих треба й годиться молитися, служити панахиди. Але треба теж вивчати обставини й перебіг подій; треба з вдячністю говорити про 1-ше Листопада, про визвольні змагання та часи які їх попередили. Тоді ж бо наші попередники сказали вперше на переломі століть про Самостійну Україну, про конечність збройної сили. Але крім зовнішніх ворогів, яких обвинувачуємо в причині наших невдач, є ще й внутрішні. На 1-ій ст. містимо уривок полемічної статті "Віра в безсмертність нації". Полемічна — значить були такі, які цю віру заперечували. Під впливом неприхильного ставлення Центральних Держав до постулатів українського політичного проводу дехто зневірився так, начебто це ставлення вирішувало про існування нашої нації.

Від часу написання тієї статті минуло понад 60 років, пройшли дві світові війни, а слова її аж до болю актуальні і важливі. Бо не настав ще для нас час для спокійної творчої праці.

Поміж тими війнами наш народ перейшов проби,

здавалося б надлюдської витримки: голод 1933-их років, терор, переслідування, а все за залізною заслоною. І світ нічого не знав про трагічні події в Україні. Ця заслона дозволяла там виховувати цілі покоління без належного знання правдивої історії нашого народу. Навіть більше — цю історію викривлено так, як це було потрібно панівним деспотам. При тому цілі покоління виховувалися у своєрідній "етиці", яка базувалася на взаємному недовірі навіть дітей до батьків і дружини до чоловіка і т. п. Так виростали покоління. Здавалося, що над народом наріс камінь через який не проб'ється правда. Кожна творча свідома одиниця була приречена на загибель; не тільки вона але її найближчі. І ось у таких обставинах постало покоління шестидесятників: промовив Симоненко, Чорновіл, Світличний; почали творити: Заливаха, Алла Горська і інші. Не тут місце їх перераховувати. У кожного з нас ті імена повинні бути як світла серед темної ночі. Постала теж друга хвиля спротиву у сімдесятих роках, яка й досі триває і проявляє себе у Гельсінкських Групах, у різних формах спротиву.

Це правдиві квіти, які, за Лесею Українко, слід назвати "ломикаменем". І тому наша віра в безсмертність нації завжди жива.

У. Л.

СПОГАДИ — ВІЙНА І ВИЗВОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

Продовження

У КИЄВІ

В кінці листопада Військовий Секретаріят Центральної Ради викликав Василя, як фахівця військової санітарії, до Києва. Довелося попрощатися з шпиталем, на чолі якого він пробув з моменту мобілізації в 1914 році. Жаль було покидати своє діло, але провадила його свідомість, що він повинен інакше служити батьківщині.

Із нами зголосилися поїхати кілька санітарів і я була рада тому. Вони мали бути у вагоні для нас обороною від сваволі росіян. Взагалі я дуже боялася тієї подорожі. І справді, тільки завдяки їх енергії вдалося нам добути місце у вагоні третьої класи. Василь улаштувався нагорі, а я просиділа всю дорогу на долішній лавці. Слухала мовчки всяких нісенітниць, що їх плели подорожні, як, наприклад, про те, що Петлюра, Винниченко й Порш — це царські генерали. Але я не далася спровокувати на дискусію, пам'ятаючи про ситуацію. Признаюся, що було дуже трудно мовчати.

Щойно від Фастова склад пасажирів змінився. Більшість вояків — це були українці, і тут відразу виступила різниця в їх вигляді й поведінці. Українські вояки були рослі, гарні хлопці, одягнені чистіше й чепурніше від росіян. Особливо тишила мене їх самопевність і з того їх спокійна реакція на всякі провокації росіян. На їх вони відповідали лиш піднесенням п'ястуків і спокійним запитанням: "А дістати хочеш?" — Вкоротці таки зчинилася бійка в сусідньому вагоні. Дехто вибіг на крик, але швидко повернувся, кажучи не без задоволення "Іван повчив москаля". Вернувся і герой Іван і, сміючись, сказав до сусідів: "Нічого, обітреться й не пізнати буде!". А наш говірливий москаль зник, немов королева язиком злизала.

Дня 17 грудня ми приїхали до Києва. Ми спинились у гостинниці "Бельвю" на Володимирській вулиці. Тут містилася Санітарна Управа і нам тут рекуїрували малу й вогку кімнату. "У тебе справді, Василью, бельвю", — жартував д-р Равич, коли зайшов до нас і побачив стіну, вкриту цвіллю. Але Василь був безмежно щасливий. По довгих роках відсутності (він не мав права жити в Києві, будучи під наглядом поліції) він знов був у столиці України, де кожен куток, вулиця, дім нагадували йому студентські часи!

Щодня він зустрічав когось із старих товаришів чи знайомих. Пам'ятаю, як одного дня прибіг схвильований.

— Знаєш, хто був у мене зараз? Петлюра! Просив дати йому санітарний поїзд. Їде під Гребінку зі своїм Слобожанським Кошем.

— А ти звідки його знаєш?

— Приїздив із Сашком у Туровку (Сашко Міхновський був однокласником С. В. Петлюри в Полтавській семінарії). Я тоді був головою Студент-

ської Громади в Києві, коли постановлено завести гуртки й по середніх школах. Петлюру обрали тоді головою Гуртка в семінарії і він приїздив до мене по інструкції. Звісно, з того часу я вже не бачив його!

— А санітарний поїзд дав? — спитала я.

— Ще б пак! Але тут треба не одного потяга, а кілька!

Але ось 13-го або 14-го січня 1918 року почули ми спочатку рушничні й кулеметні стріли, а згодом і гарматні.* Десь на Печерську місцеві большевики почали повстання. Про те, що є тут большевицькі ячейки, ми знали, як також не мали ілюзії щодо змосковлення київського населення. Саме по нашому приїзді до Києва я наткнулася на таку сцену: відділ наших козаків повертався, співаючи, з вправ. Один візник куняв на санях і заступив їм дорогу. Вояк, виминаючи його, вдарив коняку рукою. Це обурило візника, дарма що це було з його ж вини. Він почав лаятися по-московськи на адресу козаків, погрожуючи їм пужалном. До мене долетіли слова: "Чекай, от прийдуть наші, заспіваєш не такої!" — Було боляче, що такі погрози можна було вигукувати зовсім безкарно на вулицях столиці України!

Оте повстання большевиків нас не злякало. Було ж своє військо. Приборкають! Аж ось пішли чутки, що деякі військові частини вирішили в разі большевицького наступу зберегти неутралітет, мовляв, сам Винниченко поїхав вести з ними переговори. Це вже було мені незрозуміле. Невже хтось міг би не послухати Центральної Ради?

Дня 15, 16 і 17 січня бої наблизилися до центру міста. Не пам'ятаю, якої саме дати і хто, чи наші, що відстрілювались із Прорізної, чи большевики, що наступали від Михайлівського монастиря, вдарили по Володимирській вулиці. Посипалися шиби, в кімнатах сидіти було небезпечно, всі стовпилися у внутрішньому коридорі готелю. Казали, що сусідній будинок, в якому містився готель "Прага", де жило багато російських старшин, вже зайнятий большевиками й пограбований, а мешканці його в більшості забиті. Це чекало й нас, коли б не підоспіли наші війська. Готель "Прагу" відбито. Большевиків відперли до будинку пошти й це дало нам перепочинок. Але нам стало ясно, що на приборкання повстання — мала надія.

На Володимирській вулиці лежали ранені і вбиті. Ми з Василем взяли до діла: приладили комірку під сходами готелю на перев'язувальний пункт. Подерли кілька простирад на бандажі і наготовили, що мали в себе, для дизенфекції ран. Через стрілянину не можна було показатися на вулицю. Але десь біля першої — другої години стрілянина втихла і стали нам зносити ранених. Один із них залишився в моїй пам'яті. Його стан був безнадійний: куля перейшла через руку, груди і вийшла коло хребетного стовпа. Оглянувши його, Василь махнув рукою.

— Розпитай, може має когось із рідні в Києві, треба дати знати.

— Хто ви? — спитала я.

— Я большевик, — відповів зухвало.

— Я не про те, яке ваше прізвище й чи маєте когось рідного в Києві?

Він здивовано подивився на мене. — Є мати, — сказав згодом. Звуть мене Василь Баранів, 19 років, слюсар. Маю молодших братів і сестер, живу на Лукіянівській 42.

Стрілянина зовсім ущухла і я послала по його матір. Але тут трапився інцидент, якого без усмішки не могу згадати.

Портер готелю викликав мене на коридор, бо якийсь хлопець хоче зі мною говорити. Коли я вийшла, побачила хлопця років п'ятнадцяти, у гімназійному сірому плащі і високій смушевій шапці. В руках була рушниця, а через плече — старшинська шабля. Весь час під час розмови він намагався стати в позу і надаремне хотів спертися на рушницю, значно більшу від нього. Його сірі, великі, ще зовсім дитячі очі дивились на мене рішуче і з погордою:

— Пані, — сказав він не називаючи себе, мене повідомлено, що у вас переховується большевик. Мені доручено вбити його!

— Так, у мене є ранений, що зве себе большевиком, але він конає. — Мені стало смішно з його рішучості, але й безмежно шкода підлітка і я рішила дати йому науку. — Тому я не пущу вас до нього.

— Ви українка? — спитав він обурено.

— Так, українка, й саме тому, що запорожці вважали ганьбою вбивати безборонного, не то конаючого ворога, не похваляю вашого наміру.

Хлопець розгублено подивився на мене й почервонів. По мовчанці сказав: — Я хочу подивитися на нього.

— Гаразд, але розмовляти з ним заборонено.

Коло ліжка раненого він знов спробував спертися на рушницю.

— Чи є в вас мати? — спитала я. Він кивнув головою. — І в нього теж є мати! Дай Боже, щоб ви, якщо б довелось вмирати за нашу Україну, вмерли так завзято, як він умирає за свою ідею!

Хлопець лиш сопів мовчки, а потім вибіг, ховаючи від мене обличчя й забувши про свою рушницю, що тяглася по підлозі за ним.

Під вечір Баранов сконав. На ранок прийшла його мати — спокійна, розумна жінка. Вона розказала, що син був єдиним робітником на всю родину, що складалася з чотирьох дітей у віці від 5 до 16 років. Я порадила їй звернутись до революційного большевицького комітету по допомогу.

— Ет, пані, — відповіла вона, — ті негідники тільки кричать, а допомгти, то в них глухі вуха. Це не ті часи! — Та й замовкла, але згодом додала: — Я ж йому казала: "Сину, що ти робиш? Осиротиш нас усіх, а ти один у мене робітник!" Як приніс рушницю додому, я її сховала й чоботи теж, так він уночі розшукав і такі пішов. Слухався товаришів, а тепер і сталося горе.

На другий день ми саме збиралися снідати, коли раптом посипалися гарматні стріли по будинку Військового Суду, що містився поруч. Хоч які точні інформації мали большевики від місцевих їхніх товаришів, але їх приціл був не дуже певний і їх набой перелітали і розривались на подвір'ї. Туди виходили вікна нашої кімнати і в ній було повно осколків. Ми вибігли в коридор. Всі мешканці готелю бігли до

пивниці, де була більярдна кімната, і ми теж туди скерувалися.

У більярдній був страшенний бруд, бо ніхто вже не прибирав. Я принесла матрац і подушку з кімнати й поклала його під більярд, де було менше насмічено. Василь мав гарячку (перестудився в наслідок вибитої шиби) і почував себе дуже зле. Щохвилини більярдна все більше заповнювалася. Було тут багато російських старшин, що, не передчуваючи своєї долі, не хотіли йти разом із українцями; було кілька французьких родин; було також багато жидів. Були й українці, що розуміли своє безвиглядне положення і сподівалися найгіршого.

Найкраще забезпечені були євреї. Їм приносили служниці багаті обіди або готували вони щось на примусах. У нас фактично не було що їсти. Перші дні ми ділилися тим, що в кого було, а потім нічого в нікого не залишилось.

Сиділа з нами родина В. Дубровського. Він щодня пробирався якомсь до Центральної Ради і приносив відомості. Від нього дізналися ми про мирний договір із німцями, а також про те, що Центральна Рада виїхала з Києва, не попередивши своїх службовців. Було нам від того дуже гірко! Ясно було, що Київ не встоїться. Але ніхто не докоряв нікому нічого. Безнадійність була така велика, що кожен думав про сучасну хвилину. Ніяк не хотілось вірити, що це насправді і назавжди. Десь щось казало, що це тимчасова поразка; щось бурилося в душі, що це ще не кінець!

Василь лежав у гарячці і це сидіння в пивниці без світла й води страшенно пригноблювало. Сухарі наші скінчилися, воду пили ми з зібраного на подвір'ї брудного снігу, світили якимись недогарками, щоб бодай щось бачити. І от в один день побачила я в нас, у пивниці, дівчину з сусіднього села Піддубівки. Вона служила в Києві у панів.

— Килино, бійся Бога, чого ти бігаєш під обстрілом, — почала було я і завмерла, — бо вона простягла мені цілу чвертку чистої води і буханок свіжого хліба.

— Беріть, пані — казала вона, а сама тремтіла, як осиковий лист. — Мене пані післала по хліб, а я згадала, що вам нема кого посилати, та й принесла вам і води захватила. Де ж таки, сидіти, не ївши! Мої і без хліба не помруть, а як треба буде, напечу їм паляниць. У нас мука є. Беріть!

— Ніколи не забуду я доброго серця цієї дівчини. Скільки в нашому селі криється шляхетности, поруч із дикою жорстокістю, якої я була свідком у літі 1917 року.

Вночі з 25-го на 26 січня після страшного обстрілу коло 4-ої години настала мертва тиша. Російські старшини казали, що на ранок большевики будуть у місті, а євреї влаштували бенкет в одній із готелевих кімнат. Дубровський збудив свого хлопчика років семи, посадив його на край більярду і щось дуже поважно йому говорив, цілуючи його. Мати і жінка сиділи, немов скам'янілі.

Продовження буде

* Це підійшли під Київ большевицькі війська під командою Муравйова.

ДЕНЬ ПОДЯКИ В АМЕРИЦІ

Американське свято День Подяки, є першим святом, що має характер релігійно-родинний. Його зовсім слушно називають "Родинним Днем".

Таким чином до релігійних свят як: Різдво Христове і Великдень прийшов ще календарно "День Подяки", що є єдиним американським святом з релігійно-родинним характером. Цікаво пригадати про те, як прийшло до Дня Подяки.

В XVI столітті в Англії не було релігійної свободи. Нарід був релігійно розбитий, а уряд примушував, щоб визнавати "Англійську Церкву". В наслідок того інші віровизнання мусіли скриватися зі своїми релігійними практиками, а Богослуження і спільні молитви вони відбували у приватних домах потайки. За сходи грозила жорстока кара, а то й тюрма.

Тоді визнавці іншого віровизнання почали шукати виходу. Були різні пропозиції, але жадної не можна було зреалізувати. Аж хтось подав думку, щоб покинути Англію і виїхати до чужої країни.

В 1608-му році виїхала перша група емігрантів і оселилася в Голандії, де й прожила дванадцять років. Та після дванадцяти років перебування в Голандії емігранти з Англії завважили, що їм самої релігійної свободи замало. Їх діти асимілювалися і від них відчувувалися. В Англіїців відізвався національний інстинкт самозбереження. В них відізвався патріотизм і любов до всього, що своє рідне. Вони всіми способами старалися зберегти у своїх дітей англійську мову і культуру. Але, маючи малі до того духові засоби, вони не могли здержати асиміляції.

Тоді "Пілігрими", як їх називаємо рішилися ще на одну еміграцію до тієї землі, що її відкрив Христофер Колумбус, тобто до нинішньої Америки.

У вересні 1620-го року "Пілігрими" найняли два кораблі "Майфловєр" і "Спідвел" і вирушили у далеку невідому подорож під проводом капітана Майлеса Стендина. Але тому, що корабель "Спідвел" був слабкої будови, завернувся до порту, а за ним приплив "Мейфловєр", щоб забрати його пасажирів. Більше як сотню людей приміщено на кораблі "Мейфловєр" і вирушено в тяжку подорож, що тривала два місяці.

Корабель причалив до побережжя, що мало назву "Плимут Рок". Двомісячна подорож морем виснажила всіх подорожних, а до того не було ні

запасів харчів, ні ніякого будівельного знаряддя ні матеріялу. Треба було деякий час жити в кораблі. Погода була дуже погана й скоро починалася зима. Далі жити в кораблі було неможливо. Чоловіки почали будувати дома не зважаючи на несприятливу погоду. Перший дім був вибудований десь при кінці грудня перед Різдвом. Через великий брак харчів і холод, майже половина людей вимерла. Ті що залишилися при житті нетерпеливо чекали весни і вірили, що на весні і у літі вони зможуть придбати деяку кількість харчів на запас.

В околиці Плимут Рок жили Індіани. До нових людей довго вони не відважувалися підходити. Але знайшовся один Індіанин відважний, Скванто називався і він підійшов до "Пілігримів". Він не тільки що познайомився з новоприбулими, але щеї приніс їм всілякого насіння і ярини, щоб вони мали чим засіяти землю. Спільна праця дала добрий вислід. Поле було оброблене і засіяне. Літо було гарне і урожай був надзвичайно багатий.

По зборі земних плодів виринула у "Пілігримів" думка, щоб подякувати Богові за урожай і просити Його ласки, щоб він їх і далі мав у своїй опіці. Разом з тим виринула думка, щоб влаштувати дружній обід і на нього запросити Індіан, які їх врятували від голодової смерті.

Дев'ятдесят Індіан зі своїм провідником Мессасоїт прибули з різними дарунками на цей обід, який тягнувся три дні і три ночі. Цей обід складався з диких качок, індиків, хліба з кукурудзи і лісових ягід.

Це свято Подяки, кожного року повторялося і в 1780-му році Президент Джордж Вашингтон видав прокламацію про "День Подяки". Святкували цей день у кожнім стейті Америки по різному. Аж в 1863-му році Сара Гейл у розмові з президентом Лінкольном піддала думку, щоб День Подяки проголосити всенароднім і державним святом. Президент на то погодився і видав прокламацію у якій проголосив, що 4-ий четвер у листопаді є всенароднім і державним "Днем Подяки" у США.

Вже сотні років відзначають "День Подяки" всі, що живуть у США. Відзначають його і українці. Відзначім його і цього року, щиро так, як його щиро відзначували перші переселенці до Америки.

Катерина Яремчук

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У світлу пам'ять моєї незабутньої внучки **Соні Адріяни Богачевської**, учениці школи св. Юра й школи українознавства та членки пластового гуртка "Підсніжки" в Нью-Йорку складаю 1,000.00 дол. на Український Музей.

Д-р Константин Кебало.

Замість квітів на могилу **бл. п. Романа Хойнацького** складаємо 20.00 дол. на Український Музей.

Хризанта і Дамян Кордуби.

Замість квітів на могилу нашого Добродія **бл. п. Володимира Коника** складаємо 50.00 дол. на Український Музей.

Надія Касянчук з дітьми.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Христі Губицької** складаємо 10.00 дол. на Український Музей, а родині висловлюємо глибоке співчуття.

Марія і Мирон Кузьми

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Лідії Рубчак** складає 25.00 дол. на Українських Дітей в Бразилії

Іван Керницький — ІКЕР

Звеличуючи світлу пам'ять нашої дорогої тітки і добродійки **Анни з Федунів Чайки-Фурик**, складаємо у п'яту річницю її смерті 500.00 дол. на Стипендійний Фонд СУА.

Н. Н. і Н. Н.

Вісті з Централі

МІЖОКРУЖНА ОРГАНІЗАЦІЙНА КОНФЕРЕНЦІЯ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Міжокружна організаційна конференція для Округ: Філядельфія, Нью-Йорк, Нью Джерзі і Нова Англія відбудеться 9-го листопада 1980 р. у Філядельфії.

З огляду на важливість справ, які будуть обговорені на конференції, присутність голів Округ та Відділів, а також організаційних референток обов'язкова.

Прохаю подбати про численну участь не лише ширшого членства, а також запрошуйте тих, що не є ще членками, а могли б ними стати.

КАМПАНІЇ ЗА ПРИЄДНАННЯ ЧЛЕНСТВА

Пригадуємо, що осінній час є призначений на посилену акцію за приєднання нових членок. Прохаємо доложити всіх зусиль, щоб успішно переводити кампанії на теренах Ваших Округ та Відділів.

Прохаємо Округи та Відділи присилати адреси жінок, які далеко живуть від наших Відділів, а які могли б стати вільними членками.

Використовуймо імпрези та базари для організаційних цілей.

Ми щиро вітаємо в наших рядах кожену нову членку.

Ірена Кіндрачук

РЕФЕРЕНТУРА СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ

НА СТИПЕНДІЙНУ АКЦІЮ СУА ВПЛАТИЛИ У ВЕРЕСНІ 1980 Р.

200.00 дол.: Люся Павлишин, Австралія
150.00 дол.: Сестрицтво Покрова Матері Божої при українській католицькій церкві св. Андрія в Сідней.
75.00 дол.: Адв. Андрій Дякун, Боффало.
70.00 дол.: Елмер і Ольга Берчі, Гантінгтон.
50.00 дол.: Ольга Цар, Ірвінгтон
25.00 дол.: Дмитро і Ірина Юрчишини, Нью-Брітен
Разом 570.00 дол.

Ірина Качанівська

СПІВПРАЦЯ З СОЮЗОМ УКРАЇНОК АВСТРАЛІЇ

В 1976-му році я нав'язала листовний контакт з Союзом Українок Австралії. Після виміни листування, потрібного для ознайомлення з працею Стипендійної Акції, суспільна опіка Союзу Українок Австралії почала працювати над поширенням допомоги молоді. Це дало дуже гарні успіхи, бо на 1978/1979 шкільний рік в Європі, Союз Українок Австралії придбав 16 спонзорів. В 1980/81 шкільному році в Європі знов є 16 спонзорів з Австралії і є надія, що буде більше.

Стипендисти в Європі дуже правильно вив'язуються зі своїх шкільних завдань і в приписаному часі закінчують студії, не розтягаючи їх на довгі роки. Вони також мають менше труднощів в листуванні зі спонзорами, чим стипендисти з Полудневої Америки.

Піддержка суспільної опіки Союзу Українок Австралії для допомоги молоді стипендіями, може бути добрим прикладом для тих Відділів СУА, які ще досі не включилися у приєднання спонзорів для допомоги молоді в одержанні освіти.

Теодозія Савицька

ГАРНІ ПРИКЛАДИ ДО НАСЛІДУВАННЯ

22-ий Відділ СУА в Чикаго оплатив 5 передплат "Нашого Життя" для українців в Бразилії. Це надзвичайно гарний приклад для других Відділів СУА, щоб як і в попередніх роках оплачували передплати "Нашого Життя" для українців у Бразилії. Бо журнал "Наше Життя" має багато матеріалів з різних ділянок української культури і його різномірний зміст дає можливість читачам поширити їхні відомості. При цій нагоді пригадується десь прочитане, що в давнині люди так шанували писання, що були переконані, що писання започаткували боги. Тому дальше так шануймо писане слово та передплачуйте "Наше Життя" для українців в Бразилії (тих, що добре знають українську мову), а рівнож як подарок для наших приятелів.

ВИСИЛКА АЛЬБОМІВ УКРАЇНСЬКИХ ВИШИВОК

Другим прикладом гідним наслідування це висилка альбомів взорів українських вишивок, що їх має Союз Українок. Останньо 71-ий Відділ СУА, Джерзі Ситі, голова Євгенія Рубчак, закупив і вислав до Бразилії п'ять альбомів взорів. Це надзвичайно похвальний вчинок, який варт, щоби інші, а може і кожний Відділ СУА в меншій, чи більшій мірі його наслідував, залежно від фінансових спроможностей Відділу. Цим способом Відділи забезпечать розповсюдження стилевих взорів, яких так дуже бракує в Бразилії. Треба знати, що в Бразилії всі українські церкви дуже багато прикрашені вишивками, які не все є стилеві, бо там дуже бракує альбомів вишивок.

Треба пам'ятати, що наші люди в Бразилії потребують не лишень вживаної одежі, але також дещо вищої форми допомоги. Адреси на висилку вишивок можна дістати в Централі СУА, (референтка Суспільної Опіки).

РЕПРЕЗЕНТАНТКА "НАШОГО ЖИТТЯ" НА БАЛЮ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ

На балю української преси, який щорічно влаштовує СФУЖО і СУЖА "Наше Життя" буде репрезентувати Любомира Христина Кушнір.

Проживає вона у Вотервліт, де закінчила середню школу. Студіює тепер хемію і адміністрацію (management). Від попередніх репрезентанток різниться Любомира тим, що є членкою не тільки молодіжної організації Пласт, але належить теж до СУА, а саме до 99-го Відділу. Не тільки належить, але є активною членкою. Займає пост виховної референтки і вже чотири роки провадить дитячий садочок у Вотервліт. 99-ий Відділ має свій жіночий хор, у якому наша кандидатка співає. Музика — це її улюблене зацікавлення, то ж співає не тільки у хорі 99-го Відділу, але теж у церковному мішаному хорі.

Володіє добре українською мовою. Одержує і заплюбки читає наш журнал, а теж пластовий журнал "Юнак" та Український Тижневик, що його видає "Свобода".

Нашій репрезентантці буде товаришити Роман Василик, який студіює у Нью-Йорк університеті радіомовлення (Broadcasting).

Бажаємо їм успіху й гарної забави.

НОВОВИСВЯЧЕНИЙ СВЯЩЕНИК В БРАЗІЛІЇ

До числа стипендістів СУА, в Південній Америці, що закінчили вищу освіту, яке ми попередньо подали, бажаємо додати і представити Отця Даниїла Козлінського, якого рукоположення відбулося 10-го лютого, 1980 року.

Отець Даниїл Козлінський, син Петра і Лідії Козлінських, народився в колонії Параїзо, Парана в Бразилії 18 лютого, 1952-го року. Середню освіту здобув в семінарії в Малеті, в Понта Гросса і Куритібі. Відтак закінчив філософію і один рік богословії на Урбанському Палському університеті. Опісля повернувшись до Куритіби в 1976-му році закінчив богословські студії у Католицькому університеті.

Піддіяконські свячення отримав отець Даниїл з рук Владики Єфрема Кривого в Куритібі в катедрі св. Івана Христителя, Дияконські свячення відбулися в Малеті, а рукоположення в місці народження отця Даниїла в колонії Параїзо 10-го лютого ц. р., де у матірній церкві св. Покрови Пресвятої Богородиці нововисвячений Отець Даниїл відслужив Першу Святу Літургію.

Спонсорами отця Даниїла були

Отець Даниїл Козлінський

панство Євген і Мирослава Наливайки з Міннеаполіс, Міннесота, які в додатку до стипендії уфундували молодому священикові фелон і чашу.

Крім о. Даниїла, в цьому році прийняли єрейські свячення ще два молоді священики, про яких інформацію подамо в наступному числі.

При цій нагоді хочемо додати, що

серед стипендістів Союзу Українок Америки є 20 кандидатів на священиків у вищій семінарії і на богословії, а також кільканадцять учнів у нижчій семінарії.

Так СУА допомагає великою мірою приєднати і заповнити освіту молодих священиків, вносячи в той спосіб свій вклад праці для нашої церкви

Теодозія Савицька

ДО СПОНЗОРІВ СТИПЕНДІЙНОЇ АКЦІЇ СУА

Просимо всіх спонзорів, які не одержали листів від їхніх стипендістів, повідомити про це референтку Суспільної Опіки, щоб можна було цю справу перевірити. Обов'язком стипендістів є писати до їхніх спонзорів, яких адресу дістають від референтки Суспільної Опіки.

Теодозія Савицька
референтка Суспільної Опіки

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

XXXII РІК ВИДАННЯ

ЛИСТОПАД

ЧИСЛО ДЕСЯТЕ

ДЕКАДА УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ

Під час Пленарної Наради Світового Конгресу Вільних Українців, що відбулася 27, 28, червня 1980 р., ухвалено проголосити Декаду Української Родини. Це важливе рішення заторкує діяльність різних установ, а передусім нашої Церкви, яка скріплює родину св. тайнами — хрищення і вінчання.

Родині присвячується останнім часом велика увага. Суспільні перевороты і поспішна індустріалізація захитали її основи. Це показує посилене число розводів, прискішений відхід дітей з родинного дому, брак пошани до старшого покоління. А з упадком родинного вогнища виростає нове лихо: злочинність серед молоді, і зріст ментальних забурень. Тому то влітку ц. р. заходами Білого Дому відбулися в США великі Конференції Родини, а в деяких країнах, як напр. в Західній Німеччині, створено міністерство родини.

Для нас, українців, чи то в рідному краю, чи в розселенні, родина має особливе значення. Вона є не тільки кузню моральних цінностей, що їх передає молодому поколінню. Але впродовж нашої бурхливої історії родина зберегла нам наш національний скарб — українську мову вкупі з багатою усною словесністю українського народу. В родині жевріла ідея нашої національної окремішности, аж поки не розгорілась у полум'я нашої національної свідомости. Тому для нас виринає ще більше пильна потреба берегти і скріплювати українську родину,

що підставову клітину нашої громади.

Не маємо змоги скликувати великі конференції чи створити міністерство родини. Але усвідомити нашу громаду й працювати для добра і розвитку української родини — це обов'язок усіх нас. Наша Церква є могутнім чинником впливу в тій ділянці. Та тільки в тісному єднанні духовного і світського чинника можна сподіватись успіху в цій боротьбі.

Засоби для цієї цілі дуже різномірні. Внескодавець цієї ухвали інж. О. Тишовницький, запроєктував створення референтур родини при різних наших установах. Це, може, було б рівнорядне тому міністерству родини, що про нього вже була згадка. Тільки як повинна діяти ця референтура, яких засобів уживати для скріплення української родини — це треба ще докладно обміркувати.

Ясно, що в тому поході до скріплення української родини — чільне місце припадає жіночим організаціям. Жінка, а зокрема жінка-мати є, коли не творцем, то напевно співтворцем родинної атмосфери. Поруч жіночих організацій стоять освітні й молодечі організації, що допомагають родині будувати світогляд молодого покоління. Велике значення мають тут також церковні організації батьків і молоді, що охоплюють широкий засяг нашого поселення. Всі вони є в дії, і заохоти їм не потрібно. Але напевно вказані модерні засоби, що ними тепер користується весь західний світ.

СВІТОВИЙ РУХ МАТЕРІВ (М. М.)

Ця міжнародна організація, що має свій осідок у Парижі, мала останнім часом певні зміни в своїй будові. Про те вже була згадка в ч. 3 "Вістей СФУЖО". Дня 6-го травня і 19-го червня 1980 р. відбулись Надзвичайний З'їзд і засідання Ради М. М. М., під час яких уступила голова Ірина Мансо й на її місце прийшла дотеперішня заступниця Моніка де Воблан. До нової Управи увійшли також наші представниці. Инж. Катерина Штуль стала однією з заступниць голови, а Олена Процюк увійшла до Ради М. М. М.

У планах праці Світового Руху Матерів намічено Студійний День, якого програму й реченець ще не визначено. Натомість устійнено тему виховного значення, що буде опрацьована впродовж найближчих трьох літ. Це — "Вплив постаті батька й матері на формування дитини". В розробленні цієї теми Управа М. М. М. користується модерними дослідними методами, як запитники, студійні дні, статистика і т. д. При тому співпрацює й Виховна Комісія СФУЖО, збираючи подібні дані й серед українських родин.

У своєму звіті попередня голова пані Мансо з вдячністю підкреслила

співпрацю Олени Процюк, нашої референтки зовнішніх зв'язків. Олена Процюк належить від М. М. М. до двох Комісій Не-Урядових Організацій при ООН. До того часу Світовий Рух Матерів не міг використати свого консультативного становища в Об'єднаних Націях.

ОСОБИСТЕ

П-і Христі Ракочій, князівні української преси 1978 р., складаємо щирі побажання щастя і добра з нагоди її одруження з п. Олександром Цвілем, що відбулося 26 серпня 1980 у Гантері, Н. Й.

Редакція "Вістей СФУЖО"

ЗВІТНА ЗУСТРІЧ

Делегація СФУЖО на Світову Жіночу Конференцію в Копенгагені по своєму повороті відбула кілька звітних зустрічей. Одну з них — з 20 вересня ц. р. у Філядельфії маємо змогу зреферувати.

Зустріч відкрила голова Лідія Бурачинська, вона й провадила її. Першою бесідницею була Олена Процюк, яка говорила про тло Конференції, себто структуру й напрямні Об'єднаних Націй в ділянці поступу жінки. Потім спинилась на висліді Конференції, себто резолюціях, що вже опрацьовані й розіслані делегаціям. Заторкнула також труднощі Конференції, що виявили політичну спрямованість поодиноких груп, як напр. просоветського бльоку.

Черговим промовцем була Лариса Лозинська-Кий, яка була членкою делегації від ОЖ ОЧСУ. Вона подала систематичний огляд участі делегації СФУЖО в поодиноких етапах її. Завершенням нашого виступу вона вважає дводенну голодівку, що її влаштували члени делегації перед будинком Форуму і властивої Конференції.

Третьою бесідницею була д-р Наталя Пазуняк, яка зреферувала інший рід діяльності нашої делегації, а саме зустріч із групою Міжнародної Амнестії, передача англійської Енциклопедії Українознавства до бібліотеки університету, відвідини могили філософа Гр. Маланчука та висвітлення прозірок картин наших мисткинь і писанок в Гліптотеці Копенгагену. Дальше згадала з вдячністю нечисленних українців з Данії, які щиро допомагали нашій делегації. Частина нашої делегації відвідала українську громаду в Південній Швеції, і там удалось заснувати ініціативний гурток, що подбає про заснування Об'єднання Українок Скандинавії.

При запитах учасниці зустрічі живо цікавились відгуком наших виступів у пресі, розпитували про подробиці нашої праці в Копенгагені та побажали успіхів на майбутнє. Зустріч закінчилася гутіркою за чаєм та солодким. Зустріч улаштував комітет з представниць відділів складових організацій.

8-ий з'їзд ОУПС

17-го травня 1980 відбувся у Бавнд Бруку 8-ий з'їзд Об'єднання Українських Православних Сестрицтв. Що

три роки з'їжджаються представниці відділів, яких тепер нараховують біля 50 у цілій Америці.

Подаємо головні етапи 3-літнього шляху, зазначеного у звіті голови Валентини Кузьмич. Організаційна дія Головної Управи обіймала 18 засідань і численні відвідини окремих відділів. Під час цих відвідин скріплюється контакт і поширюються видання ОУПС, зокрема кварталник "Віра". У звітному часі прибули два нові парафіяльні сестрицтва у склад ОУПС.

Заходами Головної Управи відбуваються в Нью-Йорку концерти Постової Тріоди у виконанні двох хорів, що відновлюють пізнання наших постових Служб Божих. З нагоди 10-ої річниці смерті основоположниці ОУПС бл. п. Людмили Івченко відправлено панахиду і влаштовано пропам'ятні вечори — один спільно з УВАН у Нью-Йорку, а другий заходами ОУПС у Бавнд Бруку. Відбувся також у Нью-Йорку вечір пам'яті замученої більшовиками Алли Горської.

Допомогова діяльність ОУПС спрямована на допомогу православним парафіям у Південній Америці і в цьому напрямку є поважні досяг. Зростає також Фонд Опіки над молоддю в Південній Америці.

З нагоди Року Дитини у 1979 р. Головна Управа заохотила поодинокі сестрицтва до влаштування імпрез, збірок, пописів. В пам'ять замучених голодом дітей в Україні переслано пожертву на голодних дітей у Камбодії. Створено стипендії ім. Л. Івченко для студенток університету. Проведено збірку на різдвяний подарунок для дітей дисидентів.

ОУПС утримує зв'язок з жіноцтвом як складова організація СФУЖО, а з громадством як член СКВУ. У Балі Преси завжди бере участь кандидатка журналу "Віра", у Світовій Комісії УРД членка Головної Управи була секретарем.

ОУПС видає кварталник "Віра", що належить до кращих українських журналів. Заходи коло видання Енциклопедії для молоді англійською мовою ще продовжуються у формі збирання фондів на ту ціль.

Підсумки цього 3-ліття дуже радісні і кажуть з надією глядіти в майбутнє ОУПС.

НАРАДИ УПРАВИ СФУЖО

Цьогорічні Народи Управи СФУЖО мають відбутися 7-го, 8-го і 9-го листопада в Торонто. День 7 листопада призначений для наради Фінансових Комісій СФУЖО, на якій представниці тих комісій з Америки й Канади мали б устійнити спосіб ведення фінансів СФУЖО. У чергових двох днях програма нарад охопить звіти Управи за 1979-80 рр. і пляни праці на 1981 рік. На неділю 9-го листопада передбачена зустріч із громадством, на якій членки делегації СФУЖО розкажуть про перебіг Світової Жіночої Конференції в Копенгагені.

ЗВІТ АМЕРИКАНСЬКОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ

17-го вересня 1980 відбулась у Вашингтоні звітна нарада американської делегації зі Світової Жіночої Конференції в Копенгагені. Присутні вислухали досить докладно звіту про те, чому американська делегація не могла підписати Плян Дії Декади на найближчих 5 років. Однак делегація заявила, що поодинокі точки цього пляну буде виконувати. При цьому організатори наради пригадали, що ухвала ООН проти дискримінації жінок не є ратифікована сенатом США, як і парламентами інших країн. Цей факт вимагає, щоб жіночі організації писали листи до урядів своїх країн і тієї ратифікації вимагали.

На запит із залі, яке було становище української делегації на Конференції провідниця наради відповіла, що українки себе дуже активно виявили, влаштовуючи гідну демонстрацію і пресову конференцію.

У нараді взяли участь 3-поміж українського жіноцтва — Олена Процюк (СФУЖО), Дора Рак ("Українка в світі"), Мотря Кушнір, Емілія Процінська (СУА), Дарія Степаняк, Лариса Лозинська-Кий (ОЖ ОЧСУ), Стефанія Букшована (УДЦ).

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу нашої довголітньої секретарки й членки Управи **бл. п. Володимири Ценко** зложили її співробітниця

по 25 дол. — Лідія Дяченко, Дарія Бойдуник

по 10 дол. — Стефанія Бернадин, Лідія Тауриздька

по 5 дол. — Ярослава Лободич, Марія Галій, Євгенія Дичко-Блавацька, Володимира Кавка, Ірина Качанівська

OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America

VOL XXXVII

NOVEMBER 1980

No 10

EDITORIAL

The journey through life of a nation, as that of an individual, is not always smooth and even. At times it reaches great heights; at other times, it sinks into tremendous depths. Amidst daily troubles or joys, we rarely notice the rapid passage of time; at times, we are even unaware of where we are heading, whether or not we are nearing our chosen goals.

Events are like milestones on a winding road; we can look behind us, as well as looking ahead in anticipation of what is to come. Looking back, we see our mistakes and can learn through them; looking ahead, we know what to expect.

Sometimes, a minute obstacle in the near future obscures that which is greater, that toward which we are striving. It obscures our "vision" to such an extent that we lose perspective of what is large and what is small. Those small, but near obstacles, appear to be of incomparable importance. They are able to get us off the main track; we utilize all our strengths to avoid them. But, as time passes, on some further bend in the road, we once more catch sight of our overreaching goal. We are again able to distinguish between the large and the small. But have we learned by our mistake? Do we ignore small stones which are in our path? Do we move them aside? Or do we remain blinded by inconsequential obstacles?

Such a milestone, such a bend in the road of the journey of life of our nation is November 1st, 1918. Looking into history, into various documents of that time,

there arises great admiration for our fathers and our forefathers. We must carefully study the circumstances of that event and use it as a valuable learning experience for the future.

Also of great importance are internal enemies, internal obstacles which keep us from our goals. Unfortunately, there are those who lack faith in our cause; there are those who do not believe in our nation's immortality.

The polemic article "Belief in our nation's immortality", although written over 60 years ago, is still of actuality and great importance today. For us it is not yet a time of peace and creativity.

Ukraine and its people have undergone tremendous tests: the hunger of 1933, terrorisms, persecutions. The iron curtain has kept all news of these tragedies from the ears of the world. Yet behind the iron curtain, hope has not yet died. In the 1960's, there was born a movement of artists and writers, such as Symonenko, Chornovil, Svitlychnyj, Zalyvacha, Alla Horska... In the 1970's, the Helsinki Groups appeared and are still flourishing.

They are as desert flowers, forcing their way through the barrenness, breaking out of their confines, exceeding their limitations. Thus, the belief in our immortality will never die.

Translated by M. Jarymowycz

MOTRIA KUSHNIR

WOMEN FROM EVERYWHERE

If I had never had the opportunity to attend the second United Nations conference for women in Copenhagen this July, I would have missed meeting some of the most extraordinary women of our time.

Take Saturday, my first full day in Denmark, when waiting for the bus became an event worth remembering. First, I must set the stage by explaining that the official opening of the conference was to be on Monday, July 14. Members of the press were invited to arrive earlier for a 2-day briefing over the weekend of the 12th and 13th. So, after a quick and solitary breakfast, I rushed to the bus stop to wait for the 44 bus that I had been told would take me directly to the Bella Center where the press briefing was being held.

I had not been waiting more than a few minutes when Arami Diop — I will be spelling names as best I can and hoping that their owners forgive my inadvertent errors — made her appearance. A radio reporter from Senegal, she spoke fluent French and English, as well as

a language spoken in her native village. She was a large, tall woman whose hair was braided into countless spaghetti-thin plaits. She had extremely black skin, high cheek bones and beautiful cat's eyes. Her toes were frozen, she informed me, and her skin was getting dry from the cold and harsh climate.

We compare notes on where we had travelled in the past. She'd been to the United States, a country she liked very much. Arami especially liked American cosmetics, particularly the "Love" brand. She had come to Copenhagen to report on the conference for both the newspapers and the radio in her country. Her current trip to the Bella Center was for the purpose of finding out about radio broadcast facilities.

Our chat was interrupted by Kathy Barry, who had no trouble deducing that Arami and I were in Copenhagen for the women's conference. Introductions were repeated all around. Needless to say, my fellow conferees wanted to know about my press credentials

which clearly labeled me Ukrainian despite my American accent. I described my background, the meaning of the word *Svodoba* and the reason why the newspaper had to be published beyond the national boundaries of Ukraine. I described the UNWLA, the World Federation of Ukrainian Women's Organizations and my four-year-long writing stint with *Our Life*, my sponsor to Copenhagen.

Kathy Barry's purpose for being in Copenhagen was to draw attention to the problem of female sexual slavery. I was amazed and disgusted to learn that traffic in women, particularly young females, is still a booming business in certain parts of the world. According to testimony amassed by Barry and the London — based Antislavery Society, women and girls are routinely kidnapped and forced to work as prostitutes in the most degrading circumstances. Few individuals survive the ordeal, even fewer are willing to talk about it.

Barry explains that she was scheduled to conduct a workshop on female sexual slavery at the Forum, because UN officials preferred to avoid the topic at the governmental conference — since it would be too embarrassing for certain countries. Many such touchy issues were sidestepped for just this reason. However, because Barry was so tenacious — organizing press conferences, panel discussions and private meetings with official delegates — the crime of female sexual slavery did get ample coverage. Congresswoman Barbara Mikulski, a member of the American delegation, actually introduced a resolution at the UN meeting condemning this heinous offense against human dignity, as a result of Barry's agitation.

The bus still had not arrived when Bella Abzug joined us at the bus stop. Wheezing and smiling, wearing her ever-present hat, the former Congresswoman inquired whether we were on our way to the Bella Center.

"I want to know why they call it the Belle Center!" boomed Bella, at anyone who would listen and laugh. Later, in the course of the conference, I was to see and even to meet many of the old-guard American feminists, like Flo Kennedy and Betty Friedan. It was clear that they no longer had the clout they possessed when the women's movement was just getting underway in the United States. Not part of any official delegation, these women haunted the halls of Amager University like shadows of forgotten ancestors.

In no time at all, the crowd was swelling into a mob. Several Argentine women — grandmother, daughter and granddaughter, as it turned out — wanted to know where my hotel was and how much it cost. They were appalled at the Danish cost-of-living, explaining to me that their money had an even lower rate of exchange than the American dollar.

Almost an hour had gone by when a short-haired, graying woman approached our international gathering. Our group now included a practicing witch from Australia, a Swedish journalist and assorted unidentified — for me — women of various racial and national origins. Our rescuer was a member of the UN secretariat staff. She informed us that the 44 bus travelled only on weekdays. If we would follow her, she would lead us to the Bella Center by a more circuitous route, but one that actually functioned on Saturdays.

And so it was throughout my conference experience, during which even misunderstandings, scheduling difficulties and silly mistakes worked out for the best. I met women from all walks of life, from countries all over the world, from different political perspectives, of various ages and cultural backgrounds. As a result, I know more about the world I live in and, hopefully, a few women of the world know more about Ukrainians and our national aspirations.

EMBROIDERED BLOUSES OF SOKALSHCHYNA

A collection of designs of Sokalshchyna and the monograph "The Blossoming of Folk Art" gave us the opportunity to study the embroidery of this region. What a joyous experience! Rarely does one find such ingenuity in ornamentation as we find here!

In speaking of the embroidery of Sokalshchyna, one must mention the article of clothing most often utilized for it. This is the traditional woman's, and on occasion man's blouse. The blouse is made of rectangular pieces of cloth, arranged in such a way as to form the main article of clothing of the Ukrainian folk costume — the blouse.

The embroidered blouse of Sokalshchyna is slightly different from the traditional blouse. For one — it has an ornately trimmed collar, medium in size, sometimes rounded, sometimes in a "sailor" fashion. The wide sleeve comes to a gathering, ending in a wide cuff. The blouse buttons down to the waist.

The feature which *truly* differentiates the Sokalshchyna blouse from other blouses — is its ornamentation. The embroidery of Sokalshchyna is so full, so rich, that none other can quite compare to it; it is fully original, not "borrowed" from other sources.

Sokalshchyna embroidery began in olden times with geometric designs, a few of which still remain. These designs are characterized by a small repetitious drawing.

As time went on, verdure motifs took on importance. One sees flowers, twigs, and leaves of every kind. These are often painstakingly combined with geometric designs, so as to have the flowering design framed by the geometric one. This frame is left out when the imaginative flora is portrayed as being firmly implanted in the ground, as already having a firm support.

The flora ornamentation is diverse. Designs are forever changing, forever taking on new forms. Often one can recognize the influence of the Cossack baroque period. How strange it is that the Cossack baroque period has touched Sokalshchyna, while bypassing the Podillia, a large region which draws a boundary between Sokalshchyna and the central lands! One must also bring up another feature present only in Sokalshchyna embroideries — their distinctive coloration. The oldest designs were done strictly in black. Later a bit of red and yellow trickled in, in very minute quantities. Sometimes one sees a combination of designs embroidered in black and filled in with yellow. Except for Sokalshchyna, such

Embroidered shirt from Sokalshchyna. From the collection of I. Kashubynska.

a color scheme is present in only one other region — Chernihivshchyna.

The embroidery technique used most often by far is the cross stitch. The design is supplemented by *stebnivka*; the separate parts are connected by *mereshka*.

Let us touch on one other aspect of the ornamentation of Sokalshchyna — its composition. The main feature of the embroidered blouse is its sleeve design. Originally, the sleeve design consisted of two rows of embroidery, joined by a connecting design. A further development led to motifs being scattered over the entire sleeve. This is very similar to the “*odkydky*” on blouses of Podniprovia. As the sleeve becomes more and more ornate, it becomes even more beautiful: sometimes an additional square of cloth, reaching to the elbow, is done in *odkydky*. There is also a vertical variant, in which a single narrow design is done on the sleeve. From this single design, strips of embroidery run down the length of the sleeve, to the cuff.

This brief description of the embroidered blouses of Sokalshchyna enables us to know and understand its richness and beauty. We are delighted to be able to present the Ukrainian woman with such a collection of embroidery designs, now in its first edition. We took our sample designs from the collection of Iryna Kashubynska, redrawn by Olha Trachuk. We thank both ladies for their help.

Translation of the article printed in July-August issue.

ОЛЕНА БЕНЦАЛЬ КАРПЯК І ЇЇ ТРИ ЖИТТЄВІ ЗАЦІКАВЛЕННЯ

Ім'я Олени (або як ми залюбки її називаємо Лени) Бенцаль Карпяк в'яжеться в першу чергу із театром. Від своєї ранньої молодості вже як учениця гімназії в Проскурові виступає залюбки на сцені. Навіть свого чоловіка Миколу Бенцалья побачила вона вперше зі сцени. Це був 1919 рік, до Проскурова приїхав театр і саме під час генеральної проби “Наймички” побачила Миколу Бенцалья коли той увійшов на залю. Спільна праця в театрі злучила їх. Театр це перше життєве замилювання пані Лени. Але вже будучи в театрі народжуються два інші зацікавлення. Під час мандрівок театру їй не раз доводилося куховарити не тільки для свого чоловіка чи сім'ї, але теж для театральної братії. А куховарство це саме друге “габбі” Олени Бенцаль Карпякової. Ті хто мав нагоду побувати в Гантері в пансіоні Карпатія, мали

OUR COVER

METROPOLITAN ANDREY SHEPTYCKYJ

November 1st is the joyous anniversary of Lviv's independence day in 1918; November 1st is also the anniversary of the death of Metropolitan Andrey Sheptyckyj in 1944.

Those who lived in Lviv, also clearly recall the personage of Metropolitan Andrey Sheptyckyj. His palace, located next to St. George's Cathedral, although enclosed by iron gates and stone walls, was always open for the needy, the children, and refugees.

Though extremely thrifty where he was concerned, he was the founder and benefactor of numerous institutions in Lviv and beyond. One need only mention the National Museum and the “*Narodna Lichnycia*” (clinic) in Lviv. The “*plastuny*”, also, owe to him their camps, including the memorable camp at Sokil, near Pidluttia.

No one who has seen him will ever forget those blue eyes, so full of love towards his people. Fortunately, we have one recording of his voice; Eng. Oleksander Pezanskyj was able to catch part of an Easter sermon at the Voloska Church in Lviv, in 1939. On hearing the ringing of the church bells, followed by the speaker's words, “*And you my brothers...*”, all present instinctively rose, as even during the “*Lord's Prayer*”.

As “*his brothers*” he included *all* Ukrainians, regardless of beliefs. Maybe, if he were still alive today, we would not be having such a problem in the unification of Ukrainians in time for the 1000-year anniversary of the “*Christening of the Ukraine*”. Maybe, just the thought of him will suffice, and we will be able to unite, if only for this great occasion. But even our greatest leaders need the cooperation and good will of the *entire* community in order to successfully complete this great task.

Translated by M. Jarymowycz

In memory of **Cornelius Peleshok and Nicholas Kizyma**, I am donating a check for 50.00 to “*Our Life Magazine*” press fund.
Agnes Jarema

LUBO HUTSALIUK

Lubo Hutsaliuk, born in Halychyna, now makes his home both in Paris and in New York. He originally studied painting with Edward Kozak and then in the Cooper Union Art School in New York.

Ever since his first art exhibit in Paris in 1959, which Lubo Hutsaliuk marks as the start of his artistic career, the artist has exhibited his works alternating between Paris and New York, Boston... He has also taken part in exhibits of Ukrainian artists in various cities of the USA and of Canada.

The cover of October issue depicts "A Fall Town" by Lubo Hutsaliuk. The black and white reproduction does not do justice to the colors so well mastered by Hutsaliuk. Any art lover can, however, enjoy his original paintings at a retrospective exhibit organized by the Organization of Ukrainian Artists of America, taking place at the organization's gallery on 136 Second Avenue in NY, from November 9-23. There, anyone can view Lubo Hutsaliuk's works in their full glory.

BIBLIOGRAPHY: Articles dans les journaux: Amateur D'Art du 25 December 1962: "Hutsaliuk Construit un Univers a L'Abri du Tourment" par Andre Weber;

Meme Journal, du 25 Octobre 1966: "Hutsaliuk, ou le Reve Cheville a la Realite" par Pierre Imbourg; American Artist D'Aout 1969: "The Vibrant Paintings of Hutsaliuk" par Joan Hess Michel.

BIOGRAPHY: Annuaire National des Beaux-Arts, Paris 1963, 1967-68; Reper-

torium Artis, Monte-Carlo, 1966-67; International Directory of Arts, Berlin, 1965-66; Dictionary of International Biography, Oxford, 1968, 1976; Who's Who in American Art, 1971, 1976; Artists/USA, 1972; Marquis Who's Who in the East, 1975-76.

нагоду особисто переконалися про це яким мистцем тієї ділянки стала пані Олена.

Третє зацікавлення теж розвинулося у театральному житті. Це вишивка. Виконуючи ролі Галі у виставі "Гетьман Дорошенко" вишивала на сцені рушник. Не завжди сприяло світло, розказує пані Олена, але так від однієї виставки до другої і вишила чудовий рушник.

І тепер коли вона перебуває у Міннеаполісі з її акторських і режисерських вмілостей користує громада, особливо молодь. Своє замилювання до вишивки проявляє вона в численних виставках, міжнародних фестивалях на яких її праці здобувають нагороди.

Перегляд її пристосованого мистецтва спертого на народніх зразках могли ми бачити в Гантері в пансіоні Карпатія де 3-го серпня відбулося відкриття виставки праць Олени Бенцаль Карпяк. Численна публіка заповнила приміщення Карпатії, де в одній кімнаті розложено не тільки вишивані сервети, подушки, але теж інші предмети декоративного, або практичного призначення (накривка на "товстер" у виді молодички) тощо.

У програмі виступив молодий піаніст Орест Гарасимчук; Віра Андрушків у дотепному вірші представила гостям п. Лену і її твори, У. Любич говорила про її три замилювання.

Численні присутні могли заодно любоватися творами двох умілостей Олени Бенцаль-Карпяк, бо після відкриття та короткої програми відбулася гостина із її кулінарних творів. Мабуть завдяки тим замилюванням, але теж і вдачі сповненої любови до людей Олена Бенцаль Карпяк з'єднує собі приятель і признання та в тому теж її таємниця вічної молодості.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

Ціна 9.75

ПОЛОТНЯНА ТОРБИНКА ПРИКРАШЕНА ВІДБИТКОМ ФРАГМЕНТУ ВИШИВКИ З УКРАЇНСЬКОГО РУШНИКА

наше харчування

ЛУКІЯ ГРИЦІВ

ПОТРАВА З ПЕЧЕНОГО ІНДИКА

Традиційно у кожній американській родині в "День подяки" печеться великий індик. Згодом він з'являється на святковому столі в супроводі традиційних салаток, городин, соусів...

На жаль цей самий індик на другий чи третій день вже так не смакує і загалом називають його згрідливо "підогрітими залишками".

Щоб оминати такої неприхильної прозивки подаємо сьогодні приписи, які зовсім змінять нашу думку про "залишки".

ІНДИК З ВИНОМ

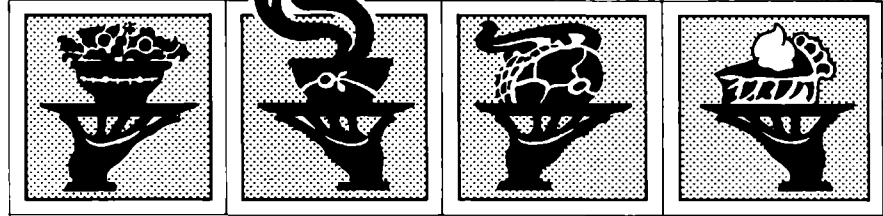
- 1/2(lb) фунтів тонко краяних печериць
- 2 ложки масла
- 1/4 горнятка бульйону
- 1/4 горнятка терпкого білого вина
- сіль до смаку
- 6 платків печеного індика

Печериці тушкувати з маслом 5 хвилин, підлити бульйоном і вином, додати соли до смаку. Додати платки індика і добре підогріти. Подавати з рижем та свіжою салатом.

СОЛОДКО-ВИННИЙ ІНДИК

- 1 (lb) фунтова банка покраяних абрикос
- 1 середня цибуля тонко краєна
- 2 "палки" салери краєні поздовж
- 1 малий зелений перець, тонко краєний
- 3 ложки олії
- 1/4 горнятка соусу з сої
- 1/4 горнятка оцту
- 2 ложки жовтого цукру
- 4 чайні ложки кукурудзяного крохмалю
- 2 горнятка порізаного в кубики печеного індика

Відцідити абрикоси з соку. На великій сковороді тушкувати в олії цибулю, селеру і перець около 5 хвилин, або довше, якщо треба. Окремо змішати разом соє-соус, оцет, цукор, крохмаль та сік з абрикос. Долити до городини та варити поки не згусне, додати індика та абрикоси, ще раз загірті та подавати на гарячому рижі.

ІНДИК В СМЕТАНКОВОМУ СОУСІ

- 1 ложка масла
- 3 ложки січеної цибулі
- 1 ложка зеленої петрушки
- 2 горнятка дрібно в кубики краєного індика
- 2 горнятка замерзлого зеленого горошку
- щипта натертого мускатного горіха
- 2 ложки бульйону, або соку, що стікає з індика під час печення
- Сіль та перець до смаку

Цибулю та петрушку легко тушкуювати на маслі. Домішати індика, горошок, бульйон, сіль та перець.

Окремо приготувати сметанковий соус:

- 1 1/2 ложки масла
- 1 1/2 ложки борошна
- 1 1/2 горнятка пів-на-пів молока зі сметанкою (рідкими вершками)
- 2 вбиті яйця

Масло, борошно і сметанку змішати та підігріти аж згусне, безперервно мішаючи. Додати сіль і перець до смаку. Скоренько домішати яйця. Додати попередньо приготованого індика з городиною. Подавати з рижем, або клюсками.

ІНДИК В НАЛИСНИКАХ

- 1 мала січена цибуля
- 2 ложки масла
- 3 ложки борошна
- 2 горнятка молока або сметанки (рідких вершків)
- 1/4 чайної ложечки соли
- 1/8 чайної ложечки тертого мускатного горіха
- 2 горнятка покраяного в кубики індика
- 1 (10 oz) пачка мороженого, звареного і відцідженого горошку,
- 8 налисників (7" в діаметрі)

Тушкуювати цибулю в маслі 5 хв., додати борошно, змішати. Помалу додавати молоко, сіль і мускатний

горіх. Варити поки не згусне. 1/2 горнятка цього соусу відложити на бік, до решти додати індика і горошок. Цією начинкою наповнювати налисники, звинути, поскладати в змащеній маслом посудині. Змастити зверху відложеним соусом (1/2 горнятка). Можна зверху посипати паприкою і пекти в гарячій (400 °F) печі 5 хвилин.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Відділ харчування

В приписах неправильно вжита термінологія. Маслосоюз вживав назву сметанки на американську "light cream", а назву кремівки (до биття) на "heavy cream"

О. Г.

Відповідь на листа читачки

В українській літературній мові нема слова "сметанка" в значенні куховарського терміну. Це здрібніла форма від "сметана".

В загальноукраїнській мові є термін "вершки" (мн. тільки). Англ. "Light cream" — це рідкі вершки, що містять в собі від 18 відсотків товщу, "Heavy cream" — це "густі вершки", що містять в собі від 30 відсотків товщу. Є також слово "вершківка" на означення крему з вершків (custard), і воно може означати також слово "кремівка".

Обидва подані в листі п. О. Г. терміни взяті з польської мови. "Сметанка" уживалася по містах в Галичині, а на селах казали "солodka сметанка" і "сметана" (Sour cream). На Лемківщині занотовано слово "вершина", що означає "вершки".

Наталія Чапленко

СКЛАДАЙТЕ ДАТКИ НА

"ПРЕСОВИЙ ФОНД НАШОГО ЖИТТЯ!"

НАШЕ ЖИТТЯ, ЛИСТОПАД 1980

ВИШИВАНА СУКНЯ

Теперішні комплекти (блuzка і спідничка) дають дуже добру нагоду для примінення української вишивки.

Ось модель, запроєктований в Україні. Виконаний з вовняного матеріалу кремового кольору. Блuzка скроєна рівно, з чотирикутним вирізом. Сягає нижче стану. Дві передні вшитки поширюють її так, що поли блузки трохи відстають. Блuzка вперезана вузьким пояском. Спідничка скроєна кльoшем з невеликою розпіркою спереду.

Вишивка приміщена на рукавах і біля вирізу шиї. Край рукава покритий орнаментом, що складається з великої розети (це перерібка восьмикутної зірки або "рожі") в різних кольорах. З обох сторін розети обведені лінійкою, а

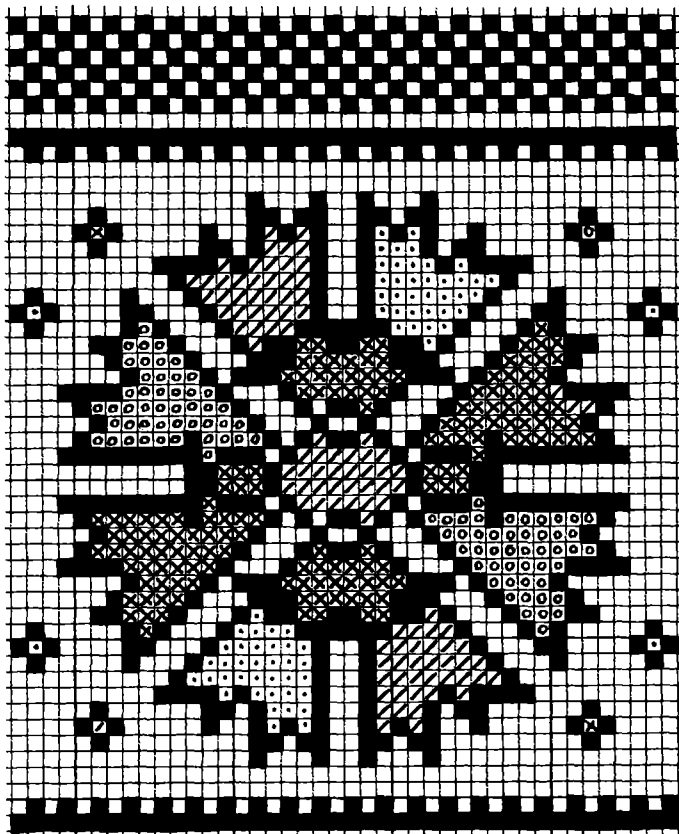
докруги них покидані дрібні мотиви. Вище орнаменту з розетами вміщена вишивана "шахівничка" в тих самих кольорах, що й розети. Такою самою "шахівничкою" обведений виріз шиї.

Сукня дуже ефективна для кожної святочної нагоди.

Київська сукня з вишиваними рукавами

Взір до вишиваної сукні, оснований на хрестиковому мотиві з Буковини

Вживати ниток Д.М.Ц. у таких кольорах: чорна ч. 310, червона ч. 321, хх хх, жовта ч. 743 // // // //, зелена ч. 905 оо оо, помідорова ч. 900 ...

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА ЧІКАГО

ДОКІНЧЕННЯ

101-Й ВІДДІЛ СУА, ІМ. Л. КОСТЕНКО, ЧІКАГО, ІЛЛ.

(за час від 22-го лютого до 31 грудня 1979 р.)

У Відділі є тепер 38 членок. Прибуло три: Анна Біскош, Віра Самиця, Галина Кокколюс. Вибули: Оля Лебедович, Мотря Мельник та Ольга Кутинська. Крім засідань управи відбулося 9 ширших сходин. Одні з тих сходин відбулися в червні, а в грудні святочні сходини в домі членки Уляни Гриневич.

Під час звітового року Відділ зорганізував такі імпрези: у великодній час членки займалися "великодніми кошачками". Це символічні дари для наших найбідніших родин. На Різдво також постаралися про харчову допомогу убогим родинам.

В травні Галя Коленська на ширших сходинах поінформувала нас про її працю в ділянці зовнішніх зв'язків і вказала, як багато користи приносять ці зв'язки українській справі.

102-Й ВІДДІЛ СУА, ІМ. КНЯГИНИ ОЛЬГИ, МАНСТЕР-ГЕМОД, ІНД.

(Хроніка за 1979 р.)

Членки 102-го Відділу СУА ім. Княгині Ольги, Манстер, Інд. в часі 10-літнього Ювілею

Members of UNWLA Branch 102, of Munster, Indiana, at their 10th anniversary celebration.

В жовтні 1979 р. 102 Відділ в Манстер-Гемонд, Інд. відсвяткував своє десятиліття. Десять літ в житті організації, це властиво короткий час, однак досить довго, щоб можна себе добре пізнати, об'єктивно поглянути на свої досягнення й рівночасно підсумувати свої недоліки та витягнути з цього висновки на майбутнє.

Коли засновано Відділ, в його члени зголосилося тільки 16 жінок. Першою головою Відділу й його організаторкою була Наталка Шуя, яка провадила його п'ять літ. Від того часу число членок зросло до 32.

На жаль, це тільки на папері, бо насправду активними членками дальше залишається мале число. Мимо цього

В червні 1979 р. Відділ спільно з 29-им Відділом та Інститутом Модерного Мистецтва влаштували вечір музики скрипаля Марти Базарник з Польщі.

Голова Відділу ввійшла в склад Міжорганізаційного Комітету Українських Жіночих Організацій м. Чікаго, який у вересні 1979 р. зорганізував виставку "Самвидаву" та зустріч із Н. Світличною.

В жовтні відбувся "День Союзянки", в якому наші членки взяли численну участь.

В листопаді відбулися наші традиційні вишивані вечери при оркестрі "Промінь".

Завваги голови Відділу: добачає деяку байдужість у Відділах і радить брати більш активну участь в Окружній Управі, щоб членки Відділів залізналися точніше з працею Окружної Управи. Товарицькість: це дуже важливе діло. Як будуть всі Відділи дружньо з собою працювати, то наша праця буде краще виглядати.

Роксоляна Сацюк,
голова

праця Відділу не припиняється. Так отже в культурно-освітній ділянці Відділ поширює знання про Україну, її культуру й мистецтво серед американського громадянства. В тій цілі улаштовується рік-річно виставку народнього мистецтва разом з великоднім базаром та показом писання писанок. При тому наші членки (й не-членки) мають нагоду показати свої мистецькі праці. Ця імпреза втішається великою популярністю не тільки серед нашого громадянства, але притягає також велике число американців. Перед Різдвом відбувається у нас "малий базар", виключно для нашого громадянства.

В наслідок базарів показалася потреба "рухомої

крамнички", яку провадить від початку Н. Шуя. Крамничка — це дрібний товар, який залишається по базарах, та служить нашій громаді в міру потреби.

Відділ влаштовує по місцевих бібліотеках виставки вишивок, кераміки та різьби. Також час-до-часу запрошують нас американські організації з відчитами про наші різдвяні і великодні звичаї. З тих нагод появляються дописи про Україну в місцевій американській пресі.

Кожного року з нагоди Січневих Роковин Відділ разом з іншими організаціями бере участь в делегації до мейора міста, де проголошується "Український день".

В ділянці суспільної опіки Відділ висилає стипендію до Бразилії, підпомагає матеріально Український Католицький Університет у Римі та посилає скромну допомогу сестрам Василиянкам в Югославії. Також вислано одноразовий даток на Катедру Українознавства в Гарварді. Вислано також кілька пачок з одінням до Європи і Бразилії. Успішно перепроваджено збірки на допомогу бувшим політичним в'язням та їх родинам. Коли є потреба, референтка суспільної опіки відвідує хворих членок.

Відділ є членом Українського Музею та місцевого відділу УККА.

Від самого початку свого існування Відділ тісно співпрацює з Окружною Управою СУА Чікаго. Напрямні своєї праці Відділ бере з обіжників Головної Управи СУА. Кожного року Відділ вирівнює всі свої фінансові зобов'язання супроти Окружної й Головної Управ СУА.

Під цю пору найбільша наша турбота, це брак молодого доросту в організації. Чи зуміємо зацікавити нашою працею молодше покоління, чи будемо даліше могли продовжати працю організації?

Іванна Головата,
голова

110-Й ВІДДІЛ СУА, ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, МІННЕАПОЛІС, МІНН

(Хроніка за 1979 р.)

В Відділі є тепер 16 членок, бо відійшла Оксана Крамарчук. Збори відбулися 6-го лютого 1979 р., на яких ухвалено план праці на 1979 р. Все заплановане виконано.

Відділ взяв участь у фестивалі міжнародних показів у "Сівік Сентер" в травні. Ми зробили виставку вишиваних блюзок, чоловічих сорочок, подушок і великодніх писанок. В американському "Чілдренс Театр" ми влаштували в травні виставку писанок. Ми запросили С. Новицького з показом фільму, при чому він дав нам доповідь про цей традиційний фільм.

На сходинах Відділу В. Крамарчук прочитала реферет про Листопадові Дні. Також перевели зустріч "Нового Року" і інші вдалі імпрези на сходинах Відділу. Вислали подяку президентові Дж. Картерові за звільнення В. Мороза. Зібрані фонди переслали Р. Мороз. Влаштували лютерію для придбання фондів. Брали участь у пікніку УККА дижурами і печивом. Помагали під час прийняття в честь бандуристів. Вислали привітання Сестрицтву св. Константина з нагоди святкування його 60-ліття. Вислали привітання ОУН на її 50-ліття.

Ірина Корсунська,
голова

ОКРУГА НОВА АНГЛІЯ

73-Й ВІДДІЛ, БРІДЖПОРТ, КОНН.

(Звіт із діяльності Відділу за 1979 р.)

Відділ начисляє 32 членки. У звіттовому році відбуто 8 ширших сходин, одні сходини управи. Сходини відбувалися в міру потреби. На сходинах обговорювано обіжники з Централі та Окружної Управи, також пляни праці на будуче. Відділ виповнив свої фінансові зобов'язання супроти Централі.

На зовнішньому відтинку Відділ співпрацював з Інтернаціональним Інститутом, брав участь у зібраннях та Інтернаціональному фестивалі. Влаштував виставку кераміки, вишивки й обрядового печива. Для популяризації українського мистецтва влаштовано дві виставки в шафах міської бібліотеки. В одній показано вишивку в її різних приміненнях, включно з вишиваними церковними ризами. В другій шафі виставка показала фрагмент великодніх свят: в одній стороні шафи стіл заставлений великодніми стравами до посвячення, в другій — церковця з гагілками кругом неї (ляльки).

У березні відбувся в бібліотеці показ писання писанок для чужинців. Вела його Дженні Парзик. Показ мав великий успіх. Там же з нагоди Року Дитини наш Відділ підготував програму для американських дітей, що її попередила розповідь Ірини Дмитерко про Україну. Висвітлено фільм про писанку. З черги Синтія Гомік, Люба Романів і Наталія Снігур прочитали три казки з українською тематикою. Українська танцювальна група під проводом І. Дмитерко затанцювала танок.

Велике вражіння й зацікавлення викликала в присутніх т. зв. "heritage box", яку Відділ приготував для бібліотеки з призначенням для едукації дітей інших національностей по школах і організаціях. Були в тій коробці приготовані такі експонати: український прапор, тризуб, книжка, сопілка, вишивка, писанка, іграшка й пояснення до них. Програму закінчено частуванням українськими пампушками.

У грудні, в день св. Миколая, Відділ відзначив Рік Дитини для українських дітей у віці 4 до 10 літ. Учитель української католицької парафіяльної школи, Юрій Катречко, розповів дітям про Україну. Під його проводом виступили шкільні діти з хоровими точками. Рома Гайда поставила зі своїм ляльковим театром п'єску про св. Миколая, після чого була роздача дарунків. На закінчення приготовано забаву для дітей і перекуску для гостей.

Відділ взяв участь у зустрічі з Надією Світличною. Зустріч підготувала Окружна Управа в Гартфорді. В рамках суспільної опіки Відділ перевів збірку на допомогу В. Морозові й його родині. Через Головну Управу приділено фінансову допомогу політичним в'язням. Продавали льоси на виграш й святочні картки видання Українського Музею. Перевели реєстр народного мистецтва й переслали до Окружної Управи в Гартфорді. Писали листи до місцевої газети, виправляючи неправдиві інформації про Україну та її діячів. Передали книжку до міської бібліотеки — автобіографію Леоніда Плюща.

Для здобуття фондів і для товариської зустрічі Відділ улаштував перед постом запусу з обідом і забавою. Цю імпрезу ми зачислили до дуже вдалої з кожного погляду.

Праця Відділу проходила під дбайливим оком працюючої голови Відділу Степанії Бабій у співпраці з управою та членством Відділу.

Олександра Шуст,
пресова референтка

93-Й ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ СТЕПАНІВ, ГАРТФОРД, КОНН.

(За час від 1-го січня до 31-го грудня 1979 р.)

Відділ нараховує 45 членок. Протягом звітового часу відбуло 5 сходин управи і 3 ширші сходи. Всі зобов'язання відносно Централі Відділ виконав точно. В січні 1979 р. відбувся курс вишивання. Курсом дуже зацікавлені і беруть участь у ньому тут народжені жінки з другого або й третього покоління. В лютому на ширших сходинах Роза Воробель висвітлила прозорки з поїздки в Україну. В березні Відділ перевів два рази продаж вареників. У квітні відбувся продаж великоднього печива і вже традиційно Відділ зайнявся прибранням столів на свячення пасок. В березні і квітні вислано листи і телеграми до президента Дж. Картера і сенаторів з Коннектикат А. Рібікова і Л. Вайкера в справі оборони наших дисидентів. Вислано теж телеграми з подякою за звільнення В. Мороза.

6-го травня загостила до нас Надія Світлична. Підготовою зустрічі зайнялися всі Відділи, що входять до Округи Нова Англія, а господарями були два місцеві Відділи 93-ій і 106-ий. Перед доповіддю відбулося інтерв'ю п. Надії з кореспонденткою місцевого часопису "Гартфорд Керант". Інтерв'ю було поміщене наступного дня.

Шкільна зала була виповнена слухачами. З увагою всі слухали "Слово про Надію Світличну" Марти Скорупської, а пізніше саму п. Надію. При кінці зустрічі присутні ставили питання, на які п. Надія відповідала радо і вичерпно. Програму зустрічі збагатили своїм співом наша трійка "Черемшина", що виступила у прегарних народніх строях зі збірки Лесі Крупи. 17-го червня відбулася товариська зустріч членок Відділу та їхніх родин в городі гостинних подружжя Мерещаків. Теж у червні на домагання Відділу міська бібліотека закупила книжку Леоніда Плюща "Карнавал історії".

30-го вересня 93-ій і 106-ий Відділи відсвяткували 35-ліття журналу "Наше Життя". Дорогою гостею була редакторка журналу Уляна Любович. Вечір відкрила голова 93-го Відділу Ольга Платош і прочитала спомин з часу як У. Любович перебрала редагування журналу. У своїй доповіді редактор подала перегляд наших жіночих видань — часописів і журналів від початку по сьогоднішній день. Леся Крупа перевела показ зразків народньої ноші і показала примінення вишивки до модерного одягу. Наша "Черемшина" і тепер розважала нас співом. Вечір вела Галина Воскобійник, членка 106-го Відділу. Рівночасно відбулася виставка видань СУА, що її притотували М. Солук, Ольга Платош і Ірина Скочдополь.

У жовтні з жалем ми попрощали нашу членку бл. п. Анну Будас. У жовтні теж відбулися вишивані вечерниці. Щоб відзначити Рік дитини, референтка суспільної опіки

Галина Баландюк збрала між членками книжки для дітей і молоді і вислала до сиротинця в Бразилії.

У жовтні відбулася прогулянка членок до Нью-Йорку, пов'язана з відвідинами нашого Музею. Прогулянками Відділу займається постійно наша невтомна імпрезова референтка Стефанія Стасишин.

У грудні відбувся різдвяний базар. Вишивки, різьба, кераміка, прикраси на ялинку заповнили столи. Участь взяли теж п. Козак, власниця крамниці у Нью-Джерзі і мисткиня п. Васічко.

Ірина Скочдополь,
пресова референтка

106-Й ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ, ГАРТФОРД, КОНН.

(Хроніка за 1979 р.)

Відділ нараховує 20 членок. Брала ми участь в організуванні прийняття для наших дисидентів — Надії Світличної, ген. Петра Григоренка та Раїси Мороз. Писали листи і висилали телеграми до сенаторів і конгресменів стейту Коннектикат у справах захисту людських прав наших дисидентів, ув'язнених у концентраційних таборах. Мило споминаємо нашу зустріч з дорогою гостею, редакторкою "Нашого Життя" Уляною Любович. Членки мистецькою програмою звеличали тоді 35-ліття "Нашого Життя".

Протягом 8 тижнів у неділі приготувляли каву і солодке в церковній залі.

За прихід з продажу великоднього печива і з випродажу уживаних речей закупили ми забавки і грамофон для світлички та вислали як щороку кілька пачок до сиротинців в Бразилії. Традиційно влаштували ми забаву "вишивані вечерниці". Різдвяний базар мали ми спільно з 93-ім Відділом СУА. Наталія Кузьма-Кравчук дала нам показ писання писанок. Тамара Гронь і членка Стефанія Сиротюк перевели професійну лекцію відпочинкової руханки і медитації. Д-р Анна Самофал, пані Тесля, пані Родович і членка С. Платош дали показ печива, членка Дарія Латик лекцію роблення різдвяних вінків із шишок.

Т. Г.
пресова референтка

108-Й ВІДДІЛ СУА ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ, НЬЮ-ГЕЙВЕН, КОНН.

(Діяльність за 1979-ий рік)

В квітні 1979 р. вибрано нову управу в такому складі: Г. Гарвій — голова, М. Антонишин — заступниця голови, Х. Мельник — секретарка, М. Собко — касирка.

У звітовому часі Відділ відбув шість ширших сходин та п'ять сходин управи. Праця велася в культурно-виховній ділянці. Впродовж року Відділ успішно провадив світличку, до якої ходило десятеро дітей. Вони виступали на Шенченківській святі та на святі св. Миколая.

В березні Відділ брав участь в International Fair, яка відбулася в Єйл Університеті, та на якій наша членка писала писанки.

В квітні відбувся "Весняний ярмарок", знову в Єйл Університеті. Кіоск був організований членками 66-го і 108-го Відділів під керівництвом М. Антонишин із 108-го Відділу. Під час ярмарку був показ писання писанок і продаж традиційного великоднього печива. Український кіоск втішався великою популярністю, відвідувачі захоплювалися писанками та просили переписів українського печива. Відділ брав участь в Окружному З'їзді Округу Нової Англії. До Окружної Управи ввійшли: О. Зінич — заступниця голови, М. Мікоська — культурно-освітня референтка, М. Антонишин член контрольної комісії. Д-р Зофія Сивак увійшла в 1979 р. до управи і ексекютиви Українського Музею в Нью-Йорку. У травні членки їздили до Гартфорду на зустріч із Н. Світличною. Цю зустріч організувала Округа Нової Англії, а Відділ поміг печивом.

В жовтні запросили ми Ляльковий Театр з Нью-Йорку, який приніс велику приємність не тільки численним дітям але і старшим з Нью-Гейвену та околиці. В тому самому

місяці під час Annual Convention of the American Association for the Advancement of Slavic Studies, яка відбулася в Park Plaza Hotel, Відділ спровадив та опікувався виставкою "Самвидаву", випозиченою у видавництві "Пролог".

У листопаді влаштовано та переведено успішно разом із 66-им Відділом традиційну забаву, "вишивані вечерниці", на якій пригривала оркестра "Рушничок".

С. Горбата і Г. Гарвій взяли участь у місцевій конференції з нагоди Міжнародного Дня Жінки. С. Горбата виготовила брошуру про історію української жінки в Нью-Гейвені для роздачі під час конференції.

Про активність Відділу звітувала пресова референтка в льокальних англомовних часописах. Ціллю цих статей було звернути увагу чужинців на українську громаду в Нью-Гейвені.

Д-р Зофія Сивак,
пресова референтка

Марта Рудик
пресова референтка

ДОПИСИ З ДІЯЛЬНОСТІ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ

ЗУСТРІЧ БУВШИХ ГОЛІВ ОКРУЖНОЇ УПРАВИ СУА НЬЮ-ЙОРК З ЧЛЕНСТВОМ ОКРУГИ В ЇЇ 40-ЛІТТЯ

Під час "Дня Союзанки" Окружної Управи СУА, Нью-Йорк, що відбувся на "Союзівці" 17-го серпня ц.р. в першій його частині відбулася зустріч бувших голів Окружної Управи з членками при полуденку, що його влаштував 89-ий Відділ СУА в Кергонксоні. Господиною полуденку була заступниця голови 89-го Відділу Ольга Василик. З тієї нагоди заступниця голови Окружної Управи Ліда Магун розказала історію Округи.

Окружну Раду СУА Нью-Йорк, яку згодом перейменовано на Окружну Управу, створено в 1940 році.

Початково Окружна Рада охоплювала найближчі Відділи, які стали її ядром. Були це найстарші Відділи СУА, раніші жіночі організації на терені Нью-Йорку. В початках Окружна Рада займалася влаштуванням спільних імпрез, Міжнародних Жіночих Виставок, включилася в допомогу скитальцям через ЗУДАК, переводила різного роду семінари, кладучи натиск на виховні теми, святкувала річниці визначних жіночих постатей, влаштовувала зустрічі градуантів, вишивані вечерниці. Відзначила урочисте святкування 50-

Зустріч б. голів Округи Нью Йорк під час "Дня союзанки" на Союзівці. Зліва: б. голова Округи Олександра Різник, парох Кергонксону о. Богдан Волошин, б. голови Округи Ірина Падох, Олександра Кіршак, теперішня голова Округи Оксана І. Щурова, голова 89-го Відділу Ольга Василик, заступниця голови Округи Лідія Магун. Неприсутні бувші голови Округи: Оксана І. Рак, Іванна Рожанковська, Марія Томоруг, Наталія Чаппенко

Meeting of the heads of the Region of NY during "Soyuzanka Day" at Soyuzivka.

ліття СУА, одно-тижневою великою програмою, влаштовує "Дні Союзанки", веселі вечори, займається засвіченням ялинки перед Різдвам, присвяченої жінкам-політ'в'язням в Україні. Великим фінансовим вкладом допомогла при купівлі Дому СУА, підтримує Український Музей. При Окружній Управі засновано "Гурток книголюбів". Окружна Управа включається в суспільно-громадське життя Нью-Йорку. Є членом УККА та репрезентує українське жіноцтво, зорганізоване в СУА.

Кількома реченнями трудно з'ясувати величезну працю яку вела наша Округа, але з перспективи свого 40-літнього існування, вона має поважні досягнення. Ці успіхи завдячуємо праці відданих і ревних союзанок, які трудилися під проводом невтомних б. голів Окружної Управи. На них спочивала вся відповідальність, ініціатива та вміння успішно переводити намічені пляни. Сьогодні хочемо скромно, але щиро-сердечно представити цих відданих, ідейних союзанок, які не жаліли часу, ні посвяти та коштом потрібного відпочинку брали на себе тягар проводу Окружної Управи все зразково вив'язувалися з своїм обов'язків.

Перші річні збори Окружної Ради відбулися в січні 1940 року. Головою вибрано Юлію Ярему, членку 4-го Відділу

СУА. Вона була активною громадською діячкою на терені Нью-Йорку. Була Головою СУА в 1925-1931 рр., потім почесною головою. На других річних зборах в лютому 1941 р. вибрано головою Іванну Бенцаль, членку 4-го Відділу СУА, громадську діячку, яка займала різні пости в СУА, включилася в акцію допомоги скитальцям у співпраці з ЗУАДК і з фондом "Мати і дитина". Успішно очолювала Окружну Раду протягом 18 років. За свої заслуги отримала найменування почесною головою Окружної Ради і почесною членкою СУА. Обі ці заслужені членки померли — Юлія Ярема в 1948 р., Іванна Бенцаль у січні 1976 року.

Згідно з статутом СУА в пізніших роках були частіші зміни в керівництві Окружної Управи.

Від 1958 до 1961 головою була Олександра Різник, яка зорганізувала Відділ із тут народжених жінок, членка 53-го Відділу;

від 1961 до 1964 була Ірина Падох, членка 64-го Відділу;

від 1964 до 1966 — Наталія Чапленко, членка 8-го Відділу;

від 1966 до 1970 — Оксана Рак, членка 64-го Відділу;

від 1970 до 1971 р. — Іванна Рожанковська, членка 64-го Відділу, тепер голова СУА;

від 1971 до 1973 — Олександра Кіршак, членка 82-го Відділу;

від 1973 до 1975 — вдруге Оксана Рак;

від 1975 до 1976 — Марія Томоруг, членка 83-го Відділу;

від 1977 до 1978 — Олександра Кіршак, удруге.

Від 1979 р. головою є Оксана І. Щурова, членка 64-го Відділу.

Голови в міжчасі займали різні пости в своїх Відділах і в Окружній Управі. Під їхнім головуванням праця в Окрузі проходила справно та успішно, за що належить їм подяка від управ і членства Відділів Округи Нью-Йорк.

Рівночасно складаємо всім Вам, Дорогі Пані, бувшим головам Окружної Управи, в Нью-Йорку сердечні побажання в здоров'ї і силі ще довгі роки трудитися для добра і росту Союзу Українок Америки та тим самим для покращання долі нашої Батьківщини. Всім нашим Дорогим бувшим головам Окружної Управи СУА, Нью Йорк — "Многая Літа".

Лідія Марун, заступниця голови

ВШАНУВАННЯ ПОЧЕСНИХ ЧЛЕНОК 66-ГО ВІДДІЛУ СУА, НЬЮ-ГЕЙВЕН

Після річних загальних зборів 21-го січня 1979 р. вшановано скромним прийняттям заслужених членок Відділу — С. Березицьку, С. Данко і М. Данилович. Голова Відділу Р. Яхницька почепила їм корсажі з червоних гвоздиків і за головним столом вручила їм почесні грамоти за довголітнє членство і за заслуги для Відділу. Ці грамоти, отримані з Головної Управи СУА в Нью-Йорку, оформив мистецько маляр В. Фіцалович. У зв'язку з почесним членством звільнено відзначених з обов'язку платити членські вкладки. Крім членок Відділу в церемонії взяв участь місцевий парох о. Р. Големба і Л. Марків, який інколи возить членок на засідання.

Вшановані були видимо зворушені і щиро дякували за почесь. Присутні відспівали їм та новообраній управі і о. Голембі "Многая Літа!". Отець парох побажав Відділові успіхів у праці.

Свято закінчено співом коляди "Бог Предвічний"...

О. Марків пресова референтка

ПРОГУЛЯНКА 59-ГО ВІДДІЛУ ДО ВІДПУСТОВОЇ МІСЦЕВОСТІ ЕМІГСБУРГ

В цьому осінньому сезоні 5-го жовтня ц. р. ми розпочали працю в нашому Відділі прогулянкою до Емігсбургу. Ця місцевість, що лежить у підгір'ї "Блю Ридж" віддавна є місцем паломництва, в якому почитують Божу Матір з Люрду. Є там монастир і церква, два коледжі, каплиця Божого Тіла і репліка гроти Матері Божої в Люрді. В цій місцевості проживала подвижниця Мати Єлисавета Анна Ситон — вихователька і засновниця ордену монашок "Систерс оф Черіті", декілька років тому беатифікована.

Наша організаційна референтка Ольга Корж полагодила всі деталі подорожі і ось ми в автобусі — 38 осіб, членки з родинами і приятелями. З вікна розглядаємо розлогі поля і діброви Мериленду, цікаві побачити осінні краєвиди. Та осінь наче десь забарилася, бо ще й не починала вбирати природу в нові барвисті шати. Всюди ще свіжа зелень. Культурно-освітня референтка Відділу Лідія Лемішка, дала нам можливість натішитись чудовими краєвидами, а згодом ознайомила нас з історією оселі і визначними постаттями, що спричинились до розвитку цього чудового місця звеличання Матері Божої.

Вже здалека помітили ми статую, що височіла на узбіччі гори понад зеленим покровом лісу. Зблизька, це височезна вежа з граніту, що стоїть на терасі гори, з позолоченою статуєю Матері Божої на вершці. Праворуч стежка в ліс. Там в гушавині каплиця, а за нею ще глибше в гушавині над струмком грота — печера. Дещо ліворуч стежкою почерез місток в затишку старезних дерев — Розп'яття. Маєстатична природа і ті усамітнені місця настроюють до глибокої, ширкої молитви.

Розпогодилось, заблиско сонце, і ми вже в дорозі на ферму д-ра Андрія і Лідії Лемішків, що тут десь поблизу. Д-р Андрій привітав нас сердечно на порозі своєї хати. На столі чекала нас смачна перекуска. Наситившись і розігрівшись, ми розійшлися по садибі. Хто над річку, хто зупинився біля ставка. За річкою ліс. Кому з нас не ввижались наші поля і ліси і пастушки при вогнищі, як це було колись в рідному краю?

Надихавшись свіжого повітря і натішившись природою, зібрались всі біля хати, щоб подякувати господарям за щедрі і милу гостину.

Верталися до дому вдоволені і освіжені близькістю природи, де так виразно відчувається всюди приявність Всевишнього.

Г. С.

ВЖЕ ПОЯВИЛАСЯ ДРУКОМ ШОСТА СЕРІЯ ВЗОРІВ ДО ВИШИВАННЯ

ШОСТА СЕРІЯ ОБІЙМАЄ 12 ТАБЛИЦЬ НАРОДНІХ
ВЗОРІВ ДО ВИШИВАННЯ ЗІ СОКАЛЬЩИНИ.

ЦІНА СЕРІЇ 6.00 дол. КОШТИ ПЕРЕСИЛКИ ЗА
ОДИН ПРИМІРНИК 1. дол.

ЗАМОВЛЯТИ:

UNWLA
108 Second Ave
New York N.Y. 10003

НАШЕ ЖИТТЯ, ЛИСТОПАД 1980

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Українська спільнота в Нью-Гейвені прийняла з глибоким жалем і смутком вістку про смерть **бл. п. Марії Данилович**, яка відійшла увічність 20-го липня 1980 р. Відома, довголітня секретарка і касирка Тов. Провидіння бл. п. М. Данилович була рівночасно активною і прикладною членкою 66-го Відділу СУА в Нью Гейвені. Від дня заснування 66-го Відділу — 25 літ тому безперервно займала в управі різні пости. Бл. п. М. Данилович була співзасновницею Відділу та предсідницею на засновуючих зборах Відділу. Була також головою Відділу в 1958 р. Все зрівноважена, терпелива, жертвенна, совісна у виконанні своїх обов'язків, могла світити прикладом кожній союзянці. Глибоко релігійна, віддана Церкві, родині і своєму народові. Скромна, ніжна і культурна у своїй поведінці збуджувала пошану до себе і любов тих, що її ближче знали.

За всі ті чесноти, за її відданість у праці на користь свого народу і своєї організації, Окружна Управа Нової Англії враз з управою Відділу відзначили її "ПОЧЕСНОЮ ЧЛЕНКОЮ" 66-го Відділу СУА в Нью-Гейвені.

Родилася бл. Марія 1-го вересня 1903 р. в родині Лодинських, в Турці біля Стрия в Західній Україні, де її батько був скарбовим урядником. Студії закінчила учительським дипломом 1922 р. у Львові. Учителювала в Борині і Турці. Була одружена з нотарем І. Даниловичем, який помер в Нью Гейвені 1977 р. Тут і Покійна закінчила свою скитальщину, залишаючи в глибокому смутку дві доні — Іванну одружену з д-ром Тарасом Ганушевським і Александру одружену з д-ром Іваном Кизиком, внуків а також ближчу і дальшу родину.

Над домовиною прощали Покійну від СУА д-р О. Томоруг а від УККА і інших організацій д-р М. Снігурович. Отець мітрат Борса враз з парохом української католицької церкви Р. Голембою провели похоронні відправи. Похована на цвинтарі "Ст. Лавренц" в Нью-Гейвені. Обсипана вінцями і цвітами домовина і численна присутність громадянства були ознакою незвичайної пошани і любови для бл. п. Марії Данилович. **Вічна їй Пам'ять!**

О. Т.

Ділимося сумною вісткою, що 22-го серпня 1980 р. відійшла у вічність дорога нам всім членкам 23-го Відділу СУА **Параскевія Шафранська**.

Покійна народилася 24-го січня 1907 р. Одружилась в Дітроїті 11-го червня 1927-го р.. Була активною членкою СУА і помагала церкві, бо належала до Апостольства Молитви при церкві Св. Івана Христителя в Дітроїті. Залишила в смутку — дві дочки: Вірджінію і Гелен, двох синів Івана і Йосифа і 12 внуків.

Голова 23-го Відділу СУА Люба Петрик прощала з глибоким жалем в присутності членок свою подругу на вічний спочинок. Пам'ять по Тобі Параскевіє буде завжди між нами. Вшановуючи пам'ять дорогої Мами складає на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя 20.00 дол. син Йосиф Шафранський з родиною.

Люба Стеца
секретарка 23-го Відділу.

36-ий Відділ СУА ділиться сумною вісткою, що напередодні його 50-літнього ювілею відійшла у вічність довголітня голова **сп. п. Катерина Перович**.

Вона вступила до Відділу в 1944 році і була прикладною членкою. Покійна рано повдовіла і залишилася з малими діточками. Тому, що її особисте життя було тяжке, Вона багато праці присвячувала Відділові й ніколи не відмовила допоміжній Головні Управі СУА та журналові "Наше Життя".

Старалася по змозі допомагати сиротам у різних країнах. Не забувала теж про Фонд "Мати й Дитина" і "Бабусі".

Окружна Управа Чикаго з пошаною і признанням ставилася до К. Перович, а Відділ з жалем прощав свою улюблену голову.

Нехай вільна американська земля буде Покійній легкою!

Управа Відділу

Ділимося сумною вісткою з членками СУА, що 12-го вересня 1980 р. відійшла у вічність на 81-му році життя довголітня членка 26-го Відділу СУА в Гемтремку, Міч. **Катерина з Мигалів Колодій**.

Покійна народилася 12-го травня 1899 р. в селі Острів, повіт Львів. Приїхала до Монреалю, Канада 1913-го р. Там вийшла заміж за Івана Колодія. Мала двоє дітей, сина Станислава і доньку Ольгу.

В короткому часі переїхала до Америки і замешкала в Дітроїті. Довгі роки була членкою 26-го Відділу, брала активну участь у праці Відділу і в громадському житті.

Покійна залишила в смутку доньку Ольгу з родиною, сім внуків і одного правнука та двох братів Івана і Стефана з родинами в Монреалі.

В похороні брали участь з прапорами і відзнаками членки 26-го Відділу СУА, членки Золотого Хреста і членки Сестрицтва при церкві непопорочного Зачаття Пречистої Діви Марії в Гемтреку, Міч., яких Покійна була також довголітньою членкою.

На кладовищі Покійну прощала коротким словом голова 26-го Відділу СУА Катерина Кобаса:

"В імені 26-го Відділу прощаю Тебе, Дорога Сестро Союзянко, в далеку дорогу поза земський світ. Ти була зразковою членкою Відділу довгі роки, до кінця Твого життя. Довгі роки ти виконувала різні обов'язки і тим причинилася до розвою Відділу. В молодих літах Ти часто виступала на сцені в різних сценічних ролях, бо до того Ти мала великі здібності. — Також належала і до хорів, що вимагало чимало часу і праці. Всім нам союзнянкам дуже прикро, що Ти відходиш від нас, але така Божа воля.

По тих земських трудах спочивай спокійно, нехай американська земля буде Тобі легкою. Прощай!"

Управа і членки 26-го Відділу СУА,
Гемтрек, Міч.

УВАГА

1. Текст "замість квітів", побажань з різних нагод тощо, з датком на Пресовий і Запасний Фонди журналу "Наше Життя", поміщується без додаткової оплати на Пресовий Фонд.

2. Текст "замість квітів", побажань з різних нагод тощо, із датком на ІНШІ ЦІЛІ, поміщується за оплатою на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

ЯК ВЕДМЕДИК ПЕРКАТОНОСИК СТАВ ПОСЛУШНИМ.

КАЗКА

ВІДЗНАЧЕНО НА КОНКУРСІ СУА

Стара ведмедиха нагодувала своїх діточок і наказала сидіти в хаті. Сама наділа грубу хустку і швиденько, ще заки сонце піднялося вгору, вийшла в ліс за новою поживою. — Тільки ведмедиха зачинила за собою двері, ведмедятка обсіли маленьке віконце і гляділи на доріжку, котрою ішла їх мати. Сиділи чемно, полізуючи час-до-часу солодкий медочок, що ще позістав від сніданку на товстеньких лапках.

Один тільки Перкатоносик не був послухним. Тихенько, щоби братчики і сестрички не почули, викрав збанок із медом, що мати заховала за комином і тихенько висунувся крізь невеличкі двері з хати. Нишком перебіг подвір'я, і вузький городець, та все озирюючись чи хто не бачить, заховався за кущиком ліщини.

— "Аж тепер поїм собі меду доволі!" — Сказав до себе і встромив лапку в збаночок.

А тут із лісу лисичка вибігає. Вона теж за поживою по лісі блукає.. Зирк сюди, зирк туди, а Перкатоносика вже угледіла та й пішла простісінько до нього.

— "З добрим ранком тобі Перкатоносику! Мабуть матуся ще не погодувала, коли оце ти так коло меду заходишся?.. Дивись, та не їж так швидко! Медок по бороді уже тече! Хе, хе, хе!" —

Засоромився Перкатоносик, поставив збанок із медом під кущик та й собі лисичку вітає:

— "Здорові були тіточко! Це я так тільки погулять сюди із медочком забіг..." —

Та й почав про батька та матір розказувати. А лисичка хитрунка на те тільки й чекала, щоби Перкатоносик заговорився. Швиденько встромила свій пухкенький хвіст у збанок і непомітно притягла його до себе. Ну, тепер не всидіти вже лисичці на розмові з ведмедиком. Їй спішно до дому медок віднести. Покрутилася сюди-туди, і каже: —

— Посиділа б з тобою Перкатоносику й поговорила б.

Та пробач мені що мушу йти, бо дуже часу в мене немає. До дому пора! А он — дивись! Вже й мати твоя йде!" —

Розглядається Перкатоносик за матір'ю, а лисичка пригорнула збанок до себе і побігла чим швидше в ліс. Іде лісом, та така щаслива — така щаслива, що меду так хитро роздобула, що аж ногами притупцює та пісеньку вигадує:

— "Я лисичка, я хитренька,
Бо так вчила мене ненька.
Щоб діток погодувати,
Вміла я збанок забрати.
А збанок не порожненький,
В ньому медок солоденький! Гоп! Гоп!" —

І зникла у гушавині лісу. А Перкатоносик все ще за матір'ю розглядається та до себе приговорює:

— "І де ж це тітка лисичка матір уздріла?... Ох! Лишенько! А може мати вже дома?... Подивлюся!" —

Схопився ведмедик і побіг аж під самісінькі двері. — Наслухує...

— "Та ні, .. Матері ще немає! Це тітка мабуть так пожартувала!" — І весело повернувся до свого збанка з медом, що оставив під кущиком. Глядить, а збанка немає!

— "Ой! Матінко ріднесенькі!" — Скрикнув Перкатоносик.

— "Куди ж це збанок подівся? Думав трішки меду полізати, а він та кудись пропав!" —

Крутиться, ведмедик, шукає, чуть-чуть що заплаче. А збанок наче кудись під землю заповся.

— "Піду, каже Перкатоносик, до тітки лисички. Може вона знає куди це мій збанок із медом подівся!" —

Та й пішов!

Йде, він йде, бачить, а все тут таке гарне, гарне! Ось роса діамантом на траві блистить, а тут метелики: жовті, сині, білі, із квіткі на квітку перелітають, а там і щиглик на лопуховому листку в росі купається. А долом струмок дзюрчить, та кудись спішить, спішить... А сонечко таке тепле, тепле, так солодко гріє, гріє, аж на душі радісно. Присів ведмедик на пеньочку і задумався. Йому було дуже весело, та так любо.. Пригадав пісеньку що колись мати вчила і заспівав її на весь голос:

— "Ой ти любе сонечко, сонечко,
світи нам в віконце, віконечко.

А ми вийдем з хати, із хатоньки,
В лісок погулять, погулятоньки.

Світи любе сонечко нам світи,
як ми в ліс по медочок будем йти.

Світи нам на гору, на гороньку,
як будемо вертатись додомоньку.

Скінчив свою пісеньку Перкатоносик, ще трішки погрівся до сонечка і вже хотів йти далі. Копи бачить, а біля старого дуба бджоли роями літають. Пригадав собі, що мати розказувала про бджіл, як то

вони солодкий медок збирають. Згадав про медок і слинка з рота потекла... — "Присяду, ось тут на колоді, та приглянуса куди це бджілки медок складають. Може й мені поспробувати його дадуть!"

Та тільки що примістився Перкатоносик на колоді, та як не схопитися на всі чотири лапки, як не крикне на все горло. — "Ой, ой, ой, Рятуйте!" —

І вхопився за болюче місце! Він бідолашний і не помітив що на бджілку сів. А за дубом тітка лисичка сиділа, та на Перкатоносика гляділа. Як почне з Перкатоносика реготати... Регоче, регоче, що аж за боки хапається, аж на землю валяється...

— "А що Перкатоносику?... Познакомився з бджілкою?... Правда, якою непривітною була?!" — І ще регоче...

Засоромився Перкатоносик і пустився іти геть із цього місця. Не сподобалася йому ні бджілка, ні тітка лисичка. Вже і про збанок із медом питати в тітки не хотів. Дуже вже затужив за своєю хаткою і матір'ю тож рішив вертатися додому. А лисичка його завертає:

— "Почекай, — Перкатоносику, почекай! Я навчу тебе як меду від бджілок дістати... Почекай!.. Бачиш он там дупло в дереві? Там меду стільки, що і сам поїсиш доволі, ще й додому матері принесеши!" —

Зрадів Перкатоносик, бо меду дуже вже хотілося

полизати і ще для матері принести. Тож і каже:

— "Гаразд, тіточко! Попробую я цього меду! Та тільки, як мені туди дістатися?" —

— "Не журися!" — Заспокоює лисичка. — "Вилазь лише мені на плече, а я тебе туди піднесу!"

Виліз Перкатоносик на плече тітки лисички і встромив ротик в дупло. Та тільки що почув запах свіжого меду, як у ту мить бджоли обсіли йому носик і ротик і нумо щипати...

— "Тітко, — тіточко, рятуйте!" —

Заревів Перкатоносик на всеньке горло і ба-бах! Повалився із лисичиних плечей на землю.

А лисичка — хитрунка, чим швидше до лісу втекла і за густими деревами заховалася. Вона боялася дуже, щоб ведмедикова мати не побачила. От, було би їй за такі псоти від неї!

А бідолашний Перкатоносик довго ще боровся із завзятими бджілками, поки їх від себе відігнав. Насилу встав, бо спина боліла і носик опух... І так сердега плачучи потупцював додому. Жалів тепер дуже, що не послухав матері і не оставився дома з своїми братчиками та сестричками. А то і меду не наївся і стільки сорому набрався. Постановив отож назавжди бути чемним і послушним своїм батькові та матері.

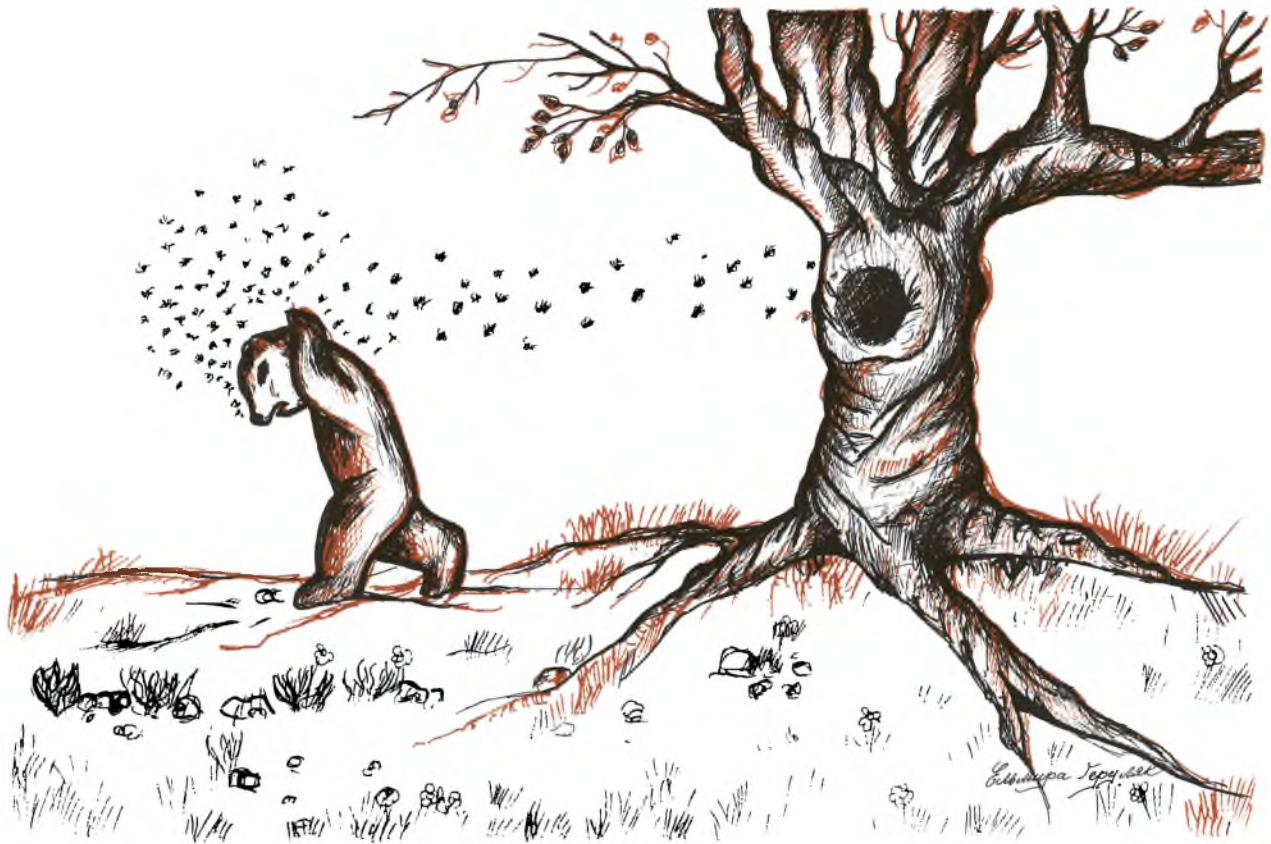

Рис. Ельміра Геруляк

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

З Канади наспіла до нас сумна вістка про смерть **д-р Степана Булака**, з Торонто, бувшого адвоката в Сколім.

Д-р Булак був великим прихильником Стипендійної Акції СУА, оплачував дві стипендії річно для студентів вищих шкіл, зложивши 1,250 дол. на стипендійний фонд СУА в 1978 р.

Покійний, визначний громадський діяч, патріот, який на рідних землях працював над піднесенням освіти серед українського народу, а як адвокат часто безкоштовно заступав українських селян перед польським судом, старшина Українських Січових Стрільців, учасник Визвольних Змагань.

В Торонто сп. п. д-р Булак був активний в українських установах і організаціях та знаний, як щедрий жертводавець на культурно-освітні цілі.

Д-р Булак не лише щедро жертвував на стипендії, але з великим ентузіазмом і признанням висловлювався про Стипендійну Акцію СУА не лиш у листах до нас, але написав односторінкову статтю про цю акцію. Стаття була друкована у "Новому Шляху" з 10-го жовтня, 1978 року.

З жалем прощаємо цього заслуженого громадянина та добродія української молоді, спонзора Стипендійної Акції Союзу Українок Америки, д-р Степана Булака.

Вічна йому пам'ять.

Теодозія Савицька

Стефанія Ващук народилася 1913 р. в Делятині в родині Антона і Анни Панів. Закінчивши народну школу в Делятині поступила до учительської семінарії СС Василянок у Станиславові, де склала іспит зрілості в 1936 р. Мрії молоденької Стефи здійснилися, коли почала учителювати і виявилася дуже здібним педагогом.

Згодом одружилася з Ярославом Ващуком, професором музики. Але ж доля була жорстокою, родинне щастя захмарилося воєнними подіями. Ворог забрав її мужа. Молода мама осталася з дівкою дітей, з якими опинилася на скитальщині. Прийшлося боротися за удержання родини, дітей. Учителювала вона теж у скитальських таборах.

Згодом переїхала до Америки і оселилася в Рочестері. Крім зарібкової праці, посвячувала свій вільний час Рідній Школі, де учителювала майже до останніх хвилин свого життя. Школа була її улюбленим середовищем, але брала теж участь у громадській праці, в Союзі Українок, у місцевому хорі тощо.

Коротка, але важка недуга 10.XII. 1979 р. перервала нитку її життя. Залишила в глибокому смутку сина Роберта з дружиною Лесею, дочку Христину Бартош з мужем Карлом, сестру Марію Струмінську, ближчу і дальшу родину в Америці і в Україні. В серцях товаришок і приятелів залишився жаль за Покійною.

Спи спокійно Дорога Стефо, нехай сняться Тобі любі Карпати, чарівні полонини та бистрі води Пруту.

Марія Заклинська

Замість квітів на могилу **сп. п. Стефи Ващук** складаю 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Марія Заклинська

Ділимося сумною вісткою з членками СУА, що 17-го вересня 1980 р. відійшла від нас у Вічність **бл. п. Марія Гресько**, членка 25-го Відділу СУА в Озон Парку. Покійна залишила в смутку мужа, двох синів, доньку і чотири внуки.

Хай вільна земля Вашингтона буде їй легкою, а пам'ять про Неї вічною.

В пам'ять Покійної Марії Гресько 35-ий Відділ СУА складає 25 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Анна Опарик,
пресова референтка

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

115-ИЙ ВІДДІЛ, БАЛТІМОР

Загальні збори 115-го Відділу СУА, Балтімор Мд. відбулися 22-го червня 1980 р. в присутності голови Окружної Управи Філадельфії, Наталії Даниленко та заступниці голови Віри Кліш.

До нової управи ввійшли: Таїса Корж — голова, Лідія Чумак — заступниця голови, Ірина Траска-секретарка, Іванна Телюк — касирка.

Референтки: Оксана Чорна — організаційна, Марія Поліщук — культурно-освітня, Люба Книш — виховна, Марія Улянович — пресова, Юстина Чапельська — господарська, Оксана Палійчук — зв'язків.

Контрольна Комісія: Оксана Палійчук — голова, Тая Хархаліс і Марія Стиць — членки.

Марія Улянович
пресова референтка

УВАГА

1. Текст "замість квітів", побажань з різних нагод тощо, з датком на Пресовий і Запасний Фонди журналу "Наше Життя", поміщується без додаткової оплати на Пресовий Фонд.

2. Текст "замість квітів", побажань з різних нагод тощо, із датком на ІНШІ ЦІЛІ, поміщується за оплатою на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя":

а) За 3 рядки тексту (20 слів + підпис) 3.00 дол., кожний дальший рядок 1.00 дол.

НАШЕ ЖИТТЯ, ЛИСТОПАД 1980

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невивічливих і образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 — 1 і по полудні від 3 — 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533-4646. Адреса: 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на могилу **сл. п. Дарії Бойчук** складає 30.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

56-ий Відділ СУА Дітройт

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Наталії Лозинської** сестри нашої членки Марії Барагури, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Управа і членки 64-го Відділу СУА, Нью-Йорк

На свіжу могилу **бл. п. Зоріки Винницької**, сестри нашої членки Тамари Панкевич, жертвуємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а Родині Покійної висловлюємо щирі співчуття

65-ий Відділ, Нью-Бронсвік

Замість квітів на могилу **бл. п. Ольги Коваль** пересилаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

68-ий Відділ СУА в Сиракузах

Замість квітів на свіжу могилу нашої членки **бл. п. Марії Гіряк** складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

70-ий Відділ СУА, Пассайк

Замість квітів на могилу, в першу річницю смерти мого мужа **бл. п. Ярослава Бойчука** складаю 10.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя"

Мирослава Бойчук, 43-ій Відділ СУА

В пам'ять моєї мами **бл. п. Ірини Фединишин** складаю 50.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

дочка Марійка з мужем Влодком Баранським мол.

Замість квітів у сумну річницю смерти нашого незабутнього Батька і Дідуся **сл. п. Івана Дороти**, та у добру пам'ять **бл. п. Оксани Артимішин**, складаємо 25.00 дол. на Стипендійний Фонд в Бразилії

Єлисавета Казимира з родиною

У першу річницю смерти моєї мами **бл. п. Меланії Гасюк** складаю 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а рівночасно дякую усім за вислови співчуття

Дарка Маркусь

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Марії з Рибчаків Слободян** складаємо на Запасний Фонд "Нашого Життя" 25.00 дол., Вш. Родині висловлюємо наше щире співчуття.

Ірина і Ярослав Качанівські

В пам'ять **бл. п. Рени з Вахнянинів Льонер** складаю 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Д-р Марта Площанська

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. д-р Михайла Стефанева** мужа моєї товаришки, складаю 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Анна Капітан — Рочестер, Нью-Йорк

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Івана Тисяка** мужа п. Калини, складаю 20.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя"

Надія Касянчук

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Наталії з Кушнірів Лозинської** жертвую 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", родині Покійної висловлюю найщиріше співчуття

Шот Василь — Рочестер Нью-Йорк

У Тернополі відійшла 23-го жовтня ц. р. у засвіти **Олена Яримович**, мама нашої приятельки Лесі Лятишевської. З цього приводу складаємо замість квітів на могилу померлої 20.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

Нуся і Роман Крохмалюки

Щиро дякую усім приятелям та знайомим, які склали датки в пам'ять моєї дружини Володимирі Ценко на Український Музей, Пресовий Фонд "Нашого Життя", Стипендійну Акцію СУА та інше. Рівночасно складаю 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Микола Ценко

Адміністрація і експедиція "Нашого Життя" працюють саме тепер над уточненням дат передплат журналу тому просимо **В. Ш.** передплатників не звертати покищо уваги на ці дати.

Адміністрація "Нашого Життя"

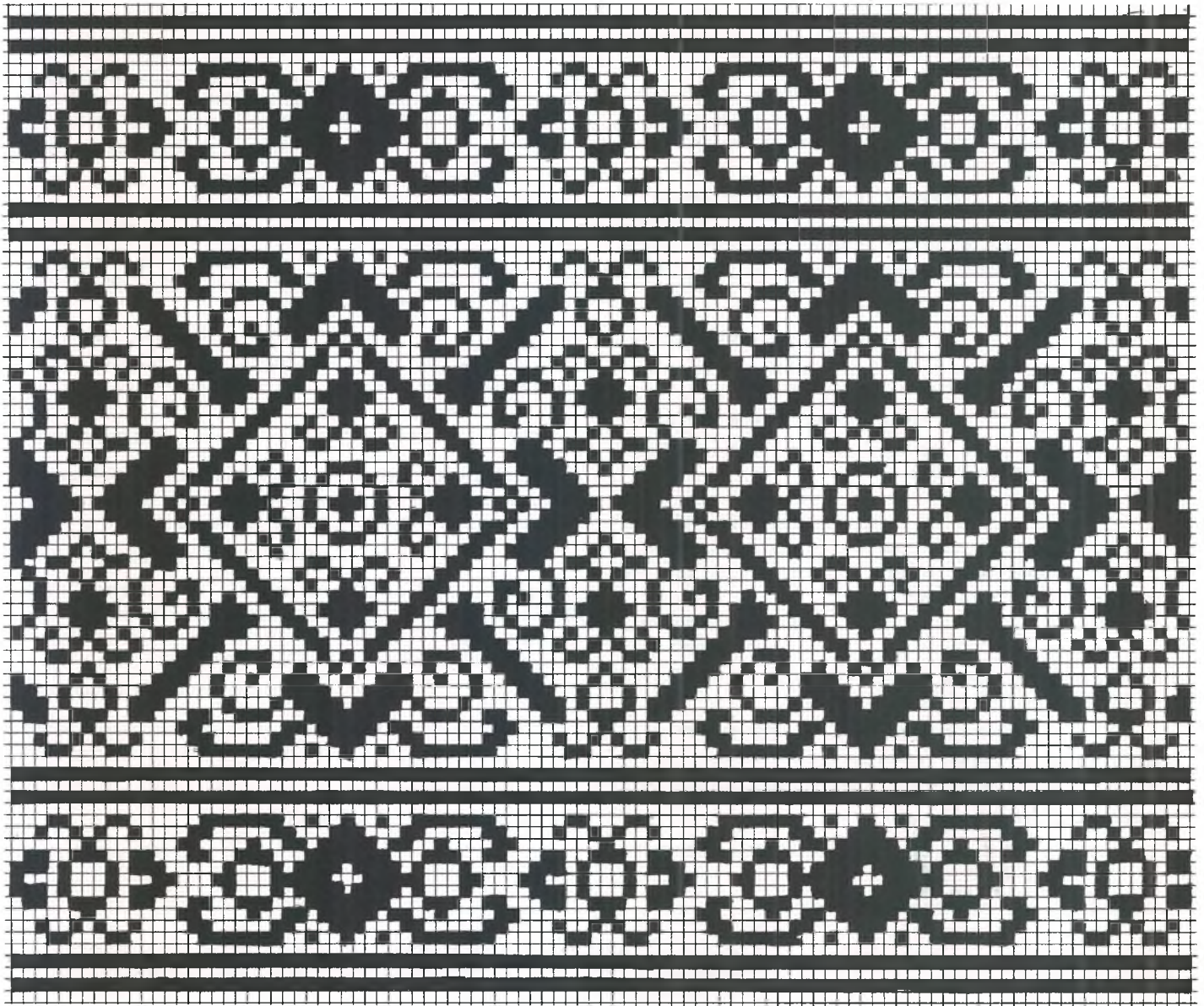
"OUR LIFE" Magazine (USPS 414-660) is published monthly — except July & August combined — by Ukrainian National Women's League of America, Inc. at 108 Second Ave., N.Y., N.Y. 10003

Передплата в США: річна ... 11.00 дол., піврічна... 6.00 дол., Поодиноке число 1.15 дол. в Канаді: 11.00 ам. дол. або 12.00 кан. дол. Річна передплата: в Англії ... 4 ф. ст., в Австралії... 7 дол. А., у Франції... 35 фр., в Німеччині 20 н. м., в Бельгії... 250 б. фр. Інші країни гляди обкл. ст. 3.

Subscription in the United States of America: 11.00 per year, half year 6.00: single copy \$1.15. in Canada: 11.00 U. S. \$ or 12.00 Can. \$

Subscription per year: in England... 4 Pound Sterling; in Australia — 7 Austr. \$; in France... 35 Fr.; in Germany 20 DV. in Belgium... 250 B. Frs. Other foreign countries see cover page... 3

"Second-Class Postage Paid at New York, N.Y. and at additional
mailing offices" Return to "Our Life" Magazine, (USPS 414-660)
108 Second Ave. New York, N. Y. 10003
RETURN POSTAGE GUARANTEED

*Взір до вишивання проекту Ірини (Ориси) Сенюк, виконаний під час перебування в Мордовських таборах
Embroidery design by Iryna (Orysia) Senyk, designed during her stay in the camps of Mordovia. Drawn by Olha Trachuk.*